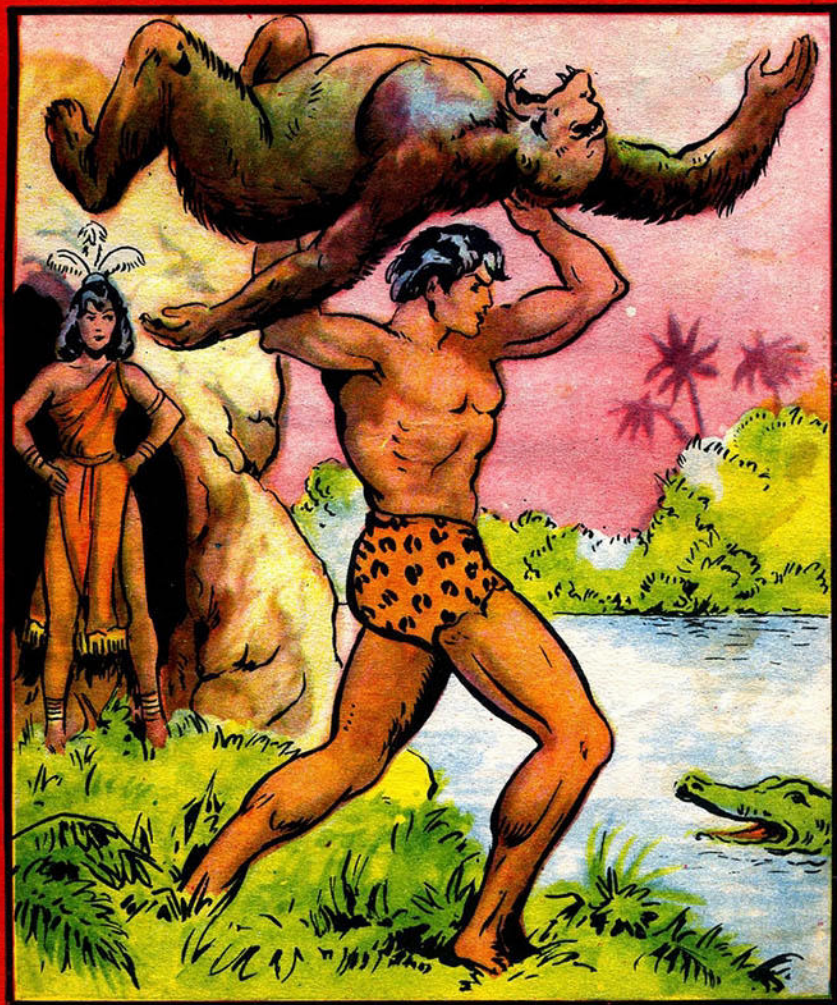

ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΥΡΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΡΙΘ. 1 Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο Μάγος Καπούα έτρεξε νά δώση τή χαρού-
μενη είδηση στή βασίλισσα Τάκου· Λή.

■ Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ■

ΠΥΡΡΟΥ Σ. ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 1^{ΟΝ}

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Μεσημέρι.

Οί Μπαμπαλού, ή πιό άγρια
φυλή τής ‘Αφρικανικής Ζούγκλας
είναι άναστατωμένοι.

Σήμερα ή Τάκου-Λή, ή βασί-
λισσα τής φυλής, θά θυσιάση στά
ιερά πνεύματα τόν πιό άσπονδο

έχθρό της, τόν Γκρέκο—Ταρζάν
πού τώρα βρίσκεται δεμένος χει-
ροπόδαρα και άναίσθητος σέ μιá
καλύβα.

‘Ο θρυλικός και άτρόμητος
Γκρέκο ό ‘Ηρακλής, ό άκαταμά-
χητος και ύπερήφανος Γκρέκο,

ΜΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΗ

Θεωρούμε ύποχρέωσή μας να ζητήσουμε συγγνώμη από τους αναγνώστες μας για την πολυμηνο διακοπή των εβδομαδιαίων τευχών του Ταρζάν, που λόγοι έντελως τεχνικοί μας ανάγκασαν προς τούτο.

Επειδή γνωρίζουμε πώς είναι καταρανής ή συμπάθειχ με την όποιαν περιβάλλει το αναγνωστικό κοινό τις περιπέτειες αυτές του μόνου ανθρώπου που κατώρθωσε να δαμάση την άγρια φύση της Ζούγκλας, αποφασίσαμε να εκδώσουμε το πραγματικώς ωραιότατο αυτό βιβλίο που έχει την τίτλο ΓΚΡΕΚΟ—ΤΑΡΖΑΝ και που θα εκδίδεται σε εβδομαδιαία αυτοτελή τεύχη ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Το βιβλίο αυτό θα συναρπάση, θα συγκινήση, θα ψυχαγωγήση κα πρό παντός θα μορφώση κάθε αναγνώστη και ιδιαίτερα κάθε παιδί που θα μπορή άφρα να τὸ μπάξη στο σπίτι του. Έτσι εἴμαστε βέβαιοι πὸς προσφέρουμε στὸ αναγνωστικό μας κοινὸ ἕνα καλὸ βιβλίο με ἴσες ἀξιώσεις.

Ὁ Ἐκδοτ. Οἴκος «ΑΓΚΥΡΑ»
ΑΠΟΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ βιβλίο αὐτὸ που ἔχει τὸν τίτλο ΓΚΡΕΚΟ—ΤΑΡΖΑΝ, εἶναι ἕνα μυθιστόρημα ἀφαντάστου πλοκῆς καὶ καταπληκτικῶν περιπετειῶν τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα βασιλιᾶ τῆς Ζούγκλας.

Σπάνια κατορθώματα καὶ ἥρωικά ἔπη τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ κατκτητοῦ τῶν ἀφρικανικῶν παρθένων δασῶν που ἡ γιγάντια κορμοστασιά του καὶ ἡ ἥράκλεια δύναμή του τὸν παραβάλλουν με τοὺς μυθικοὺς ἐκείνους ἥρωες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Διαρκεῖς συγκρούσεις με τὶς πιὸ ἄγριες φυλὲς καὶ ιδιαίτερα με τὸν τρομερὸ Καπούα τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπαλοῦ που κατορθώνει νὰ γίνεταὶ κατὰ βούλησιν ἄ ὀ ρ α τ ο ς καὶ συνεπῶς ἐπικίνδυνος.

Πρωτοφανεῖς συμπλοκὲς τοῦ ἀγρίου στρατοῦ τῶν Μπαμπαλοῦ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ φανατικοῦ ἀρχιερέα Κάγια-Μούγια με τοὺς τρομαχτικοὺς εἰς ἀγριότητα Γορίλλες, τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἱερῶν πνευμάτων τῆς φυλῆς.

Τιτάνιοι ἄθλοι τοῦ Γκρέκο—Ταρζάν, που κατορθώνει νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέληση καὶ τὴν ἰσχύ του σ' ὅλα τὰ ἄγρια θηρία τῆς Ζούγκλας, ἀκόμη καὶ στὸν Ρινόκερω, που εἶναι καὶ ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος.

Σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο ὁ ἀναγνώστης γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως θὰ νοιώ-

ση τὴν πραγματικὴ συγκίνηση διαβάζοντας τὴ μέχρι θανάτου γιγάντια πάλη τῶν ἀγρίων θηρίων. Καὶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν κυκεῶνα τῆς ἀλληλεξουδύσεως καὶ τῆς ἐπικρατήσεως ἕνας κρυφὸς καὶ παράφορος ἔρωσ γεννιέται στὴν καρδιά τῆς ἑμορφῆς Τακου—λή τῆς βασιλίσσας τῶν ἀγρίων γιὰ τὸν Γκρέκο, τὸν ἄντρα μὲ τὰ γυαλιστερά μαλλιά, τὰ καστανά μεγάλα μάτια καὶ τὴ λευκὴ ἐπιδερμίδα.

Ὅμως οἱ περιπέτειες τοῦ γενναίου Ἑλληνα δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Προχωροῦν στὶς Ἰνδίες, στὴν Κίνα, στὴν Ἀμερική, στὴν ἑμορφη Χαβάη, στὴν Ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου (Νότιος Ἀμερική), στὴν Πολυνησία, στὴ Γῆ τοῦ Πυρός, ἀκόμη καὶ στὴ χρυσοφόρο Ἀλάσκα, γιὰ νὰ φτάσουν στὸν Βόρειο Πόλο ἐκεῖ ποὺ ἡ μέρα διαρκεῖ 186 μέρες καὶ ἡ νύχτα 180...

Καὶ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀλυσίδα τῶν περιπετειῶν τοῦ θρυλλικοῦ Ἑλληνα, ὁ κοντόχοντρος καὶ διασκεδαστικὸς Πατατίας θὰ σκορπάη τὸ γέλιο μὲ τὰ ἐξωφρενικὰ ἀστεῖα του, σύντροφος ἀχώριστος τοῦ Γκρέκο.

εἶναι ἀπὸ χτῆς στὰ χέρια τῶν ἀγρίων καὶ στὴ διάθεση τοῦ τρομεροῦ Μάγου Καποῦ.

Χρόνια τώρα ἡ Τάκου—Λη προσμένει αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Νύχτες ἔμεινε αὔπνη μὲ τὸν ἐφιάλητη τοῦ θηρίου αὐτοῦ ποὺ λέγεται Γκρέκο, χωρὶς νὰ θρῖσκη τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὸν ἐξωντώσῃ.

Βασίλισσα αὐτὴ μιᾶς μεγάλης καὶ δυνατῆς φυλῆς, δὲν μπορούσε ν' ἀνεχτῆ ἄλλον μέσα στὴ Ζούγκλα, ποὺ τὴ θεωροῦσε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἰδιοκτησία της, μὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ θλέπῃ διαρκῶς τοὺς ἀντρείους πολεμιστῆς της, νὰ γυρίζουν ἀποδεκατισμένοι καὶ ἀξιοθρήνητοι ἀπὸ κάθε μάχη ποὺ δίνανε μὲ... τὸν Γκρέκο.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα τὸν κρατοῦσε. Τὰ ἱερὰ πνεύματα ἀπόψε θὰ μείνουν εὐχαριστημένα ἀπὸ

τὴν τιμωρία τοῦ ἐχθροῦ ποὺ θὰ γίνῃ μπροστὰ στὸ εἶδωλο τοῦ Θεοῦ Ρὰ καὶ τὰ μεγάλα τὰμ-τὰμ θ' ἀκουστοῦν πάλι δίνοντας τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξη τοῦ ἱεροῦ πολεμικοῦ χοροῦ.

.....

Στὴν καλύβα ὁ Γκρέκο ἄρχισε νὰ συνέρχεται.

Μισοάνοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε ἀφηρημένα γύρω του. Ἔνοιωσε νὰ τοῦ πονᾷ ὄλο του τὸ κορμὶ κι' ἔκανε νὰ σηκώσῃ λίγο τὸ χέρι του μὰ δὲν μπόρερε. Τότε κατάλαβε πὼς ἦταν δεμένος. Προσπάθησε ὡς τόσο νὰ θυμηθῆ τί εἶχε συμβῆ. Σὲ λίγο τὸ μυαλό του ξεκαθάρισε καὶ ὄλα τότε πέρασαν ἀπ' τὰ μάτια του σὰν κινηματογραφικὴ ταινία.

Θυμήθηκε τὴ μεγάλη μάχη μὲ τοὺς ἀγρίους Μπαμπαλοῦ. Μό-

νος του αὐτοῦ ἐναντίον 30 ἀγριανθρώπων ποὺ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ δόρατα καὶ μεγάλα τσεκούρια. Βρέθηκαν ἔτσι ἀξαφνα μπροστά του καὶ τοῦ ἐπιτεθήκανε μὲ ὀρμὴ ἀφάνταστη. Πάλαψε τιτάνια σκοτώνοντας ἢ ἀχρηστεύοντας καμμιὰ δεκαπενταριά τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον. Τὰ κορμιὰ τῶν καννιθάλων ἦταν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἀπ' τὶς πληγές τους τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι. Μὰ ὁ ἀγὼνας ἦταν ἄνισος. Οἱ ἀγριοὶ δλέποντας πῶς διαρκῶς λιγότευαν, ἀρχισαν νὰ στριγγλίζουν λυσσασμένα καὶ κάνοντας ἓνα μεγάλο κύκλο γύρω του, ζύγωναν λίγο-λίγο κρατώντας τὰ μακρυὰ μυτερά κοντάρια τους, ἔτσι ποὺ ὁ κύκλος ὅσο πήγαινε κι' ἔσφιγγε πιδὸ πολύ. Ὁμως σὲ λίγο στάθηκαν. Δὲν τολμοῦσαν νὰ προχωρήσουν περισσότερο. Ὁ Γκρέκο τοὺς κεραυνοβολοῦσε μὲ τὸ βλέμμα ἔτοιμος πάλι γιὰ ἐπίθεση. Τότε ἀκριβῶς ἐνοιωσε ἓνα δυνατὸ πόνο στὸ κεφάλι καὶ χάνοντας τὶς αἰσθήσεις του σωριάστηκε κατὰ γῆς.

.....

Μὰ τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Πῶς ὁ ἀήπτητος Γκρέκο βρέθηκε ἀναίσθητος στὴ διάθεση τῶν ἀγρίων;

Ἄπλουστατά. Κάποιος καννιθαλος κατάρθωσε νὰ περάσει ἀφῆατος πίσω ἀπ' τὸν Γκρέκο, ἔβγαλε τὸ τσεκούρι ποὺ εἶχε στὴ μέση του καὶ τὸ πέταξε μὲ δύ-

ναμη κατὰ πάνω του. Τὸ φοβερὸ ὄπλο κάνοντας δυὸ-τρὶς γρήγορες ἐναέριες στροφές ἔπεσε βαρὺ στὸ κεφάλι τοῦ ἥρωα τῆς Ζούγκλας καὶ τὸν ἔριξε ἀναίσθητο στὴ γῆ. Τότε οἱ ἀγριοὶ ἀλαλάζοντας χαρούμενα ἔτρεξαν καὶ σήκωσαν τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ γενναίου παλληκαριοῦ ποὺ εὐτυχῶς εἶχε χτυπηθῆ μόνον ἀπ' τὴν ξύλινη λαβὴ τοῦ τσεκουριοῦ καὶ τὸ πήγαν κατ' εὐθείαν στὸν καταυλισμὸ τους. Εἰδοποίησαν ἀμέσως τὸ μεγάλο μάγο Καπούα κι' αὐτὸς διέταξε νὰ τὸν δέσουν γερὰ καὶ νὰ τὸν κλείσουν στὴν ἱερὴ καλύβα τοῦ θανάτου. Κατόπι νὰ ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε κρατώντας ἓνα μικρὸ πῆλινο δοχεῖο ποὺ ἔμοιαζε μὲ μπουκαλάκι μπῆκε στὴν καλύβα ποὺ ἦταν ὁ Γκρέκο καὶ σκύβοντας ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὰ ρουθούνια του τὸ μικρὸ αὐτὸ περίεργο δοχεῖο ποὺ ἐκείνος καθὼς ἀνάσαινε τὸ μύρισε ἄθελά του. Ὑστερα ἱκανοποιημένος σηκώθηκε καὶ βγήκε ἀπ' τὴν καλύβα βάζοντας ἀπ' ἔξω δυὸ σκοποὺς κι' ἔτρεξε γρήγορα νὰ δώση τὴ χαρούμενη εἶδηση στὴ Βασίλισσα Τάκου—Λή.

.....

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ ὁ Γκρέκο βρισκόταν ἀναίσθητος καὶ σφιχτοδεμένος στὸν καταυλισμὸ τῶν ἀγρίων, ὁ Μπάμπο καὶ ἡ Μάμο οἱ δυὸ θεόρατοι γορίλλες ἀχώριστοι σύντροφοι καὶ φίλοι τοῦ

Γκρέκο δὲν ἔκλεισαν μάτι δλη τὴ νύχτα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους. Ἄγριεμένοι μπαινόβγαιναν στὴ σπηλιά προμανεύοντας πῶς κάτι κακὸ ἔχει πάθει ὁ σύντροφός τους. Ἔτσι πέρασε δλ' ἡ νύχτα καὶ δλο τὸ ἐπόμενο πρωῖνὸ χωρὶς ὁ Γκρέκο νὰ δείξη σημεῖο ζωῆς κανένα. Μὰ κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἔφτασε ἡ Ζίκα ἡ μαϊμουδίτσα, ὁ μόνιμος ὑπασπιστὴς τοῦ Γκρέκο, σὲ κακὴ κατάσταση. Ἦταν λαχανιασμένη, κουρασμένη καὶ μὲ μάτια κατακόκκινα.

Ὁ Μπάμπο καὶ ἡ Μάμο ἔτρε-

ξαν κοντὰ τῆς γρυλλίζοντας ἀνυπόμονα καὶ κείνη χτυπώντας τὸ στήθος τῆς μὲ τὶς γροθιές τῆς κατὶ τοὺς εἶπε στὴ γλῶσσα τους. Τότε οἱ γορίλλες τινάχτηκαν βγάζοντας ἀγριεμένα μουγκριτὰ πού ἀντιάλησαν ἀπαίσια μέσα στὴ σπηλιά.

Ἄμέσως βγῆκαν ἔξω καὶ ἀκολουθώντας τὴ μαϊμού πού πηγαινε μπροστὰ τρέχοντας, χάθηκαν σὲ λίγο μέσα στὸ δάσος.

Οἱ ΓΟΡΙΛΛΕΣ ΕΞΟΡΜΟΥΝ

Ἡ Βασίλισσα Τάκου—Λὴ ἦ-

Ὁ Γκρέκο ἦταν δεμένος γερά στὸν χοντρὸ ξύλινο πάσσαλο

ταν μιὰ ἀπ' τὶς ὠραιότερες μαύρες γυναίκες τῆς φυλῆς. Τὰ σγουρὰ φουντωτὰ μαλλιά της ἦταν μαύρα σὰν τὸν ἔβενο ὅπως μαύρα ἦταν καὶ τὰ μεγάλα μάτια της. Τ' ὁμορφο μελαψὸ πρόσωπό της ποὺ τ' ὁμόρφαιναν πιὸ πολὺ τὰ κατακόκκινα χεῖλια της, ἐρχόταν σὲ τρομερὴ ἀντίθεση μὲ τὰ κάτασπρα δόντια της ὅταν γελοῦσε. Γι' αὐτὸ ἡ Τάκου—Λή ἡ Βασίλισσα, γελοῦσε πάντα. Ὅμως τώρα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της τὰ χεῖλια της ἦταν κλειστὰ καὶ τὰ μάτια της εἶχαν πάσει μιὰ σκληρὴ ἔκφραση. Ἡ βελε νὰ ἐκδικηθῆ. Ὁ τρανὸς μάγος Καπούα τῆς ἔφερε τὴν χαρούμενη εἶδηση τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Γκρέκο. Ἐπρεπε ὁπωσδήποτε ἀπόψε μόλις βγῆ τὸ φεγγάσι ὁ ἐχθρὸς τῶν Μπαμπалоῦ νὰ θυσιασθῆ μπροστὰ στὸ εἶδωλο τοῦ Θεοῦ Ρά.

Ἐδωσε λοιπὸν διαταγὴ νὰ μεταφέρουν τὸν αἰχμάλωτο μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν δέσουν σ' ἓνα πάσσαλο καὶ γύρω του νὰ τοποθετήσουν δεμάτια μὲ ξύλα. Ἐπίσης ὅλοι οἱ πολεμιστὲς νὰ φορέσουν τὰ μεγάλα φτερά τους καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμοι περιμένοντας τὸ σύνθημα ποὺ θὰ δώσῃ ἡ βασίλισσα τὴν κανονισμένη ὥρα.

Σὲ λίγο ὅλα ἔτοιμάστηκαν. Ὅλοι τώρα βρίσκονται στὸ μικρὸ χῶρο ποὺ ὀρθώνεται τὸ πέτρινο εἶδωλο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Γκρέκο δεμένος στὸ χοντρὸ ξύλινο πάσσαλο καὶ περιτριγυρισμένος ἀπὸ καμμιά ἑκατοστὴ ἄγριους πολεμιστὲς ἔμενε ἀτάραχος σὰν νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ τίποτα. Εἶχε μόνο τὸ βλέμμα του βυθισμένο μέσ' τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων ποὺ βρισκόντουσαν ἀπέναντί του σὰν κάτι νὰ περιμένε.

Εἶχε νυχτώσει πιά μὰ τὸ φεγγάρι ἀκόμα δὲν εἶχε βγῆ. Μέσα στὸ δάσος ἐπικρατοῦσε ἡσυχία καὶ μόνον οἱ δυνατὲς καὶ γρήγορες ἀνάσες τῶν ἀγρίων ἀκούγονται ποὺ ἀνυπομονοῦσαν ν' ἀπολαύσουν τ' ὁμορφο θέαμα. Ἐάφνου ὁ Γκρέκο πρόσεξε κάτι. Μέσα στὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου διακρίνε τὴν ἀγριεμένη φάτσα τοῦ φίλου του γορίλλα Μπάμπο. Πιὸ 'κεῖ ἦταν τὸ κεφάλι ἑνὸς ἄλλου γορίλλα πρόσεξε καλύτερα κι' ἐγνώρισε τὴ γορίλλαινα Μάμο. Πιὸ κεῖ εἶδε τὴ μούρη ἑνὸς ἄλλου γορίλλα ποὺ κύτταζε κι' αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος του. Πιὸ 'κεῖ ἄλλος, πάρα κάτω ἄλλος. Γύρισε τὸ βλέμμα του δεξιὰ - ἀριστερὰ καὶ τότε εἶδε πῶς 50 ὡς 60 γορίλλες ἦτανε σκαρφαλωμένοι πάνω στὰ δέντρα. Κατάλαβε ἀμέσως πῶς ὁ πιστὸς του Μπάμπο κινητοποίησε ὅλο αὐτὸ τὸ γοριλλένιο στρατὸ γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

«Γλέντι ποὺ ἔχει νὰ γίνῃ ἀπόψε» σκέφτηκε καὶ ἄθελά του χαμογέλασε.

Κείνη τή στιγμή πρόβαλλε τὸ φεγγάρι σκορπώντας ἀπ' τὴ μακάβρια συγκέντρωση τὶς ἀσημένιες τοῦ ἀχτίνες. Καὶ τότε μιὰ δυνατὴ καὶ ἄγρια φωνὴ ἀκούστηκε.

—Χούλου χέλου Τάκου—Λή
Χούλου χέλου Τάκου—Λή.

Ἡ Γκρέκο πού ἤξερε τὴ γλώσσα τῶν ἐχθρῶν τοῦ κατάλαβε πῶς εἰδοποιούσαν γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς Βασίλισσας Τάκου—Λή καὶ ἀσυνείδητα γύρισε νὰ δῆ καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν τὴν περίφημη γυναίκα πού οἱ Μπαμπαλοῦ τὴν ἀγαποῦσαν μέχρι παραφροσύνης.

Ἡ Τάκου—Λή φάνηκε. Φοροῦσε στὸ κεφάλι τῆς τρία μεγάλα ἄσπρα φτερά σὲ σχῆμα ἀνοιγμένης βεντάλλιας κι' ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς κρεμόντουσαν λογιῆς - λογιῆς πολύχρωμες κοκκάλινες χάντρες. Δεξιά τῆς βιάδιζε ὁ Καπούα ὁ τρομερὸς μάγος τῆς φυλῆς κι' ἀριστερὰ τῆς ὁ ὕπουλος ἀρχιερέας Κάγια - Μούγια.

Σιγὰ - σιγὰ ἔφτασαν μπροστὰ στὸν αἰχμάλωτο πού τοὺς κύτταζε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἡ Τάκου—Λή μόλις ἀντίκρουσε τὸν Γκρέκο θαμπώθηκε. Ποτὲ δὲν φανταζότανε πῶς ὁ μισητὸς ἐχθρὸς τῆς θὰ ἦταν τόσο δυνατὸς καὶ τόσο ὠραίος ἄντρας. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὰ μαῦρα γυαλιστερά μαλλιά τοῦ παλληκαριοῦ καθρέφτιζαν παράξενα καὶ τὰ μεγάλα καστανά του μάτια ἔ-

λαμπαν. Τὸ λευκὸ καὶ Ἡράκλειο σῶμα τοῦ πού βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀντίθεση μὲ τὰ βρώμικα καὶ κατὰμαυρα κορμιά τῶν ἀγρίων πού στέκονταν βουβοὶ παρακολουθώντας τὴ σκηνή, τὴν ἀναστάτωσε ἔτσι πού γιὰ πρώτη φορὰ ἔννοιωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾶ ἀταχτὰ μέσα στὰ στήθεια τῆς. Κι' ἀφάνταστα λυπημένη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ «ἄμορφου ἄντρα» πού σὲ λίγο αὐτὴ θὰ διάταζε καὶ μὴ μπορώντας πιά νὰ τὸν σώσῃ, ἔδωσε τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξη τῆς τελετῆς χτυπώντας τὰ χέρια τῆς. Ἀμέσως ἀκούστηκε ὁ ρυθμικὸς ἦχος τῶν τὰμ - τὰμ πού κύλισε πένθημα μὲς τὴ νύχτα. Ξάφνου ἕνα ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ ἔσκισε τὸν ἀέρα. Καὶ τότε συνέβη αὐτὸ πού κανεὶς δὲν περίμενε καὶ πού κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ.

Μόλις ὁ Μπάμπο κατάλαβε πῶς ἦρθε ἡ ὥρα, ἔδωλε ἕνα δυνατὸ καὶ παρατεταμένο οὐρλιαχτό. Ἦταν τὸ σύνθημα. Ἀμέσως οἱ γορίλλες πού ἦσαν στὰ δέντρα ἄρχισαν νὰ πέφτουν πάνω στοὺς ἀγρίους νὰ τοὺς ἀρπάξουν μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα τους καὶ νὰ τοὺς τινάζουν 15 μέτρα μακριά. Τρομερὴ συμπλοκὴ ἐπακολούθησε τότε. Κόλαση πραγματική. Τὰ πονεμένα οὐρλιάσματα τῶν ἀγρίων τὰ ἀπαίσια μουγκρίσματα τῶν γορίλλων μαζί μὲ τὸν πανικὸ πού εἶχε δημιουργηθῆ καὶ

πού ἔφτανε σὲ σημεῖο ἀλλοφροσύνης, ἦταν κάτι ἀπερίγραπτο. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ ἱερὸς χώρος πού ἦταν ἔτοιμος νὰ δεχθῆ τὸ κορμὶ τοῦ Γκρέκο σὲ θυσία γιὰ τὰ ἱερὰ πνεύματα, εἶχε μεταβληθῆ σ' ἓνα φοβερὸ πεδίο καταπληκτικῆς μάχης. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μπάμπο τρέχει κι' ἐλευθερώνει τὸν Γκρέκο κόβοντας τὰ σκοινιά του. Ἔτσι ὁ ἠρωϊκὸς Βασιληᾶς τῆς Ζούγκλας εἶναι πάλι ἔτοιμος νὰ δράσῃ. Ἦθελε τώρα νὰ βρῆ τὸ μάγο Καπούα. Αὐτὸς ἄλλως τε ἦταν ὅλη ἡ ἀφορμὴ τῆς τραγικῆς του περιπετείας. Ἄφησε πρὸς στιγμή τοὺς γορίλλες ν' ἀποτελειώσουν τὴ δουλειά τους κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος πού ἦταν οἱ καλύβες τῶν ἀγρίων. Μπήκε μέσα σὲ μιὰ τὴν βρῆκε ἄδεια. Πάνω σ' ἓνα κοντάρι ἦταν κερφωμένη μιὰ νεκροκεφαλὴ πού στὰ δόντια τῆς κρατοῦσε ἓνα μαχαίρι· τὸ πέρνει γιατί τὸ δικό του τὸ εἶχε χάσει. Κάνει νὰ φύγῃ μὰ ἡ ψάθινη πόρτα τῆς καλύβας ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα ἓνας γιγαντώσωμος ἀγριάνθρωπος πού μόλις εἶδε τὸν Γκρέκο χύθηκε μανιασμένα πάνω του βγάζοντας ἀπ' τὴ μέση του τὸ τσεκούρι. Ὁ Γκρέκο μ' ἓνα ἐπιδέξιο κίνημα ἀπόφυγε τὸ χτύπημα καὶ δίνοντας μιὰ γερὴ γροθιά στὸν ἀπρόοπτο ἐπισκέπτη τὸν ξάπλωσε κατὰ γῆς ἀναίσθητο. Βγαίνει τρεχάτος καὶ χώνεται σὲ μιὰ ἄλλη καλύβα

τίποτα. Βγαίνει κι' ἀπὸ 'κεῖ κρατώντας πάντα τὸ μαχαίρι του. Κάτω τὸ πανδαιμόνιο ἐξακολουθεῖ. Οἱ φωνές καὶ τὰ βογγητὰ τῶν πληγωμένων ἀγρίων εἶναι κάτι ἀφάνταστο. Ἄξαρνα ὁ Μπάμπο βρέθηκε λαχανιασμένος μπροστὰ στὸν Γκρέκο.

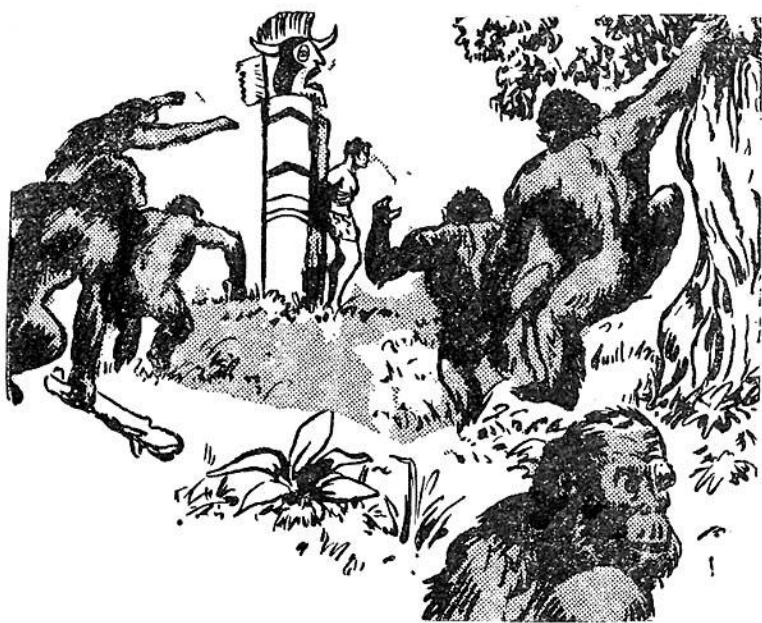
—Μπάμπο τί συμβαίνει; τοῦ φώναξε. Πού τρέχεις;

Ὁ γορίλλας ἔκανε κάτι παράξενα νοήματα δίχνοντάς του μιὰ μεγάλη καλύβα πιδὸ πέρα. Ἐτρεξαν γρήγορα καὶ μπήκαν μέσα. Τότε ὁ Γκρέκο εἶδε τὸ μάγο Καπούα πού ἔτοιμαζόταν νὰ δοῦν ἀπ' τὴν καλύβα.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΗ

Βλέποντας ὁ Καπούα τὸν Γκρέκο καὶ τὸ γορίλλα δίπλα του τρόμαξε πολὺ γιατί δὲν περίμενε πὼς θὰ τὸν ἀνακάλυπταν. Ὁπισθοχώρησε ἀμέσως δύο - τρία δῆματα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καλύβας καὶ εἶπε μὲ περιφρόνηση.

—Γκρέκο δὲ θὰ μπορέσεις ποτὲ νὰ πιάσῃς στὰ χέρια σου τὸ μεγάλο μάγο Καπούα. Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ἐσύ εἶσαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἱερῆς φυλῆς τῶν Μπαμπαλοῦ. Τὰ ἱερὰ πνεύματα καὶ ὁ Καπούα θὰ σὲ τιμωρήσουν. Τότε ἔγινε κάτι παράξενο. Μόλις εἶπε αὐτὰ ὁ μάγος χάθηκε. Ἐξαφανίστηκε ἀπὸ μπροστά τους. Ὁ γορίλλας

Ήταν τὸ σύνθημα.

γρύλλισε ἀλλόκοτα μὰ κι' ὁ Γκρέκο δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ μάγος χάθηκε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια τους.

«Περίεργο, ψιθύρισε· ὁ μάγος ἔγινε ἀόρατος. Πὼς δμως; Πρέπει νὰ τὸ μάθω αὐτὸ καὶ γρήγορα μάλιστα γιατί ἔτσι θὰ μοῦ γίνῃ πολὺ ἐνοχλητικὸς ἀν' ὄχι ἐπικίνδυνος. Πρέπει ν' ἀνακαλύψω ὅπως δῆποτε». Καὶ τραβώντας μαζὶ του τὸ Μπάμπο ποὺ κύτταζε γύρω του σὰν χαμένος, βγήκαν ἀπ' τὴ μυστηριώδη καλύβια.

Ἐξω ἡ μάχη μόλις τέλειωσε. Τὰ κορμιά τῶν ἀγρίων ποὺ ἦσαν σπαρμένα κακεῖν κακῶς εἶχαν τελείως παραμορφωθῆ. Πάνω ἀπὸ 35 ἢ 40 ἄγριοι ἦσαν νεκροί. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔδεινε μιὰ ἀνατριχιαστικὴ ὄψη στ' ἀκίνητα κι' αἱματόδρεχτα πρόσωπά τους ποὺ τὰ ἔκανε νὰ μοιάζουν σὰν βροκόλακες. Οἱ γορίλλες εἶχαν ἐξαφανιστῆ. Μόνο ἡ Μάμο φάνηκε πίσω ἀπὸ μιὰ καλύβια κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι τὴ Ζίκα ποὺ ἦταν φόβια ἀπ' τὸ φόβο της. Ὁ-

ταν όμως είδε το Γκρέκο αναθάρρησε κι' άρχισε να πηδάει χαρούμενα. Γύρω τους νεκρική ήσυχία βασιλευε. 'Ο ιερός χώρος τών Μπαμπαλου είχε μεταβληθή τώρα σ' ένα άπέραντο νεκροταφείο. Καί δρασκελίζοντας τὰ πτώματα προχώρησαν καί χάθηκαν μέσα στο δάσος.

Μόλις περπάτησαν λίγο άκουσαν βογγητά: στάθηκαν για ν' άκούσουν πιό καλά καί τότε είδαν μπροστά τους ένα συνταρακτικό θέαμα. Λίγο πιό 'κει πάνω σ' ένα δέντρο κι' ανάμεσα σέ δυο χοντρά κλαδιά ήταν κρεμασμένο τὸ καταματωμένο σώμα ένός ζωντανού άκόμη άγρίου. Φαίνεται πώς ήταν άπ' αυτούς που οί γαρίλλες τους τίναζαν μακριά μόλις τους άρπαζαν. Μιά λεοπάρδαλις άνεβασμένη κι' αυτή στο ίδιο δέντρο έτοιμαζόταν να του έπιτεθή όταν άκουσε βήματα να κοντροζυγώνουν.

'Ο Γκρέκο που είδε όλη αυτή τή σκηνή, γενναίος καί άλτρουϊστικής όπως ήταν δεν μπόρεσε να κρατηθή. Μ' ένα σάλτο δρέθηκε πάνω στο δέντρο καί γατζώθηκε στο κλαδί που ήταν ο τραυματίας καννίβαλος: τον έπιασε από τις μασχάλες τον σήκωσε στην πλάτη του καί προσπάθησε να κατεβή. Μά ή λεοπάρδαλις που έβλεπε να χάνεται ή λεία της σηκώθηκε μουγκρίζοντας κι' έτοιμάστηκε να έπιτεθή. Τότε ο

Γκρέκο άρπάζοντας τὸ κλαδί ένός διπλανού δέντρου κατάφερε να πηδήσει στη γή κρατώντας πάντα τὸ μισοαναίσθητο κορμί του άγρίου. 'Ομως ή λεοπάρδαλις δεν παρατήθηκε. Πήδησε κι' αυτή άπ' τὸ δέντρο χυμώντας πάνω στον ήρωά μας που έν τώ μεταξύ είχε βγάλει τὸ μαχαίρι του. 'Ο Γκρέκο δέχτηκε τήν έπίθεση του θηρίου χωρίς τον παραμικρό φόβο. Συνηθισμένος άλλως τε άπ' αυτά, ήξερε πώς καί που να χτυπήσει. Με τὸ τεράστιο πήδημα που έκαμε τὸ αιλουροειδές ζώο, έδωσε τήν ευκαιρία στον Γκρέκο να κάνει μιá χαμηλή βουτιά κάτω από τήν κοιλιá του θηρίου σκίζοντάς τήν πέρα για πέρα με τὸ μαχαίρι του.

Σέ λίγο τὸ άγριο ζώο ήταν άψυχο πλέοντας στο αίμα του. Καί φορτώνοντας ο Μπάμπο στη ράχη του τον άρρωστο καννίβαλο έφυγαν από τὸ μέρος εκείνο που τόσα έπεισόδια ήταν τυχερό να συμβούν.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Σάν έφτασαν στη σπηλιά τους ξάπλωσαν τον άρρωστο άγριο σ' ένα σωρό από ξερά χόρτα καί ο Γκρέκο έβαλε πάνω στις πληγές του ένα βοιάνι που ήξερε καί που είχε θεραπευτικές ιδιότητες. Σέ λίγο ο τραυματίας κοιμώταν βαθειά.

Τώρα θα μπορούσε λοιπόν να

φάη. Ἡ πείνα βασάνιζε ἀπὸ τὸ πρῶτὶ τὸ σιδερένιο στομάχι τοῦ φίλου μας γι αὐτὸ εἶπε στὴ Μάμμε νὰ τοῦ φέρη καμμιά καρυῦδα καὶ μερικὲς μπανάνες γιὰ νὰ καλμάρη κάπως τὴν πείνα του.

Μόλις ὄλα ἐτοιμάστηκαν καὶ μὲ πολλὴ ὄρεξι ἄρχισε νὰ τρῶη, ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ καὶ περιέρρη γυναικεία φωνή.

—Γκρέκο. Τάκου—Λή καλαμακά. Τάκου—Λή καλαμακά. (Γκρέκο. Βοήθησε τὴν Τάκου—Λή).

Σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ οἱ τρεῖς καὶ βγήκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τότε ὁ Γκρέκο μίλησε στὴ γλῶσσα τῶν Μπαμπαλαῦ.

—Τάκα τίκι λούκα γιά ; (Ποιὸς φώναξε ;).

Κι' ἀμέσως ἀκούστηκε ἀπὸ μιὰ σπηλιά πού ἦταν ἀκριβῶς στὴν δὲχθη τῆς μεγάλης λίμνης.

—Λάμα καγιά τίκι λά. (Μ' ἄρπαξε γορίλλας).

—Ὁ Τουτοῦ, φώναξε ἀγριεμένος ὁ Γκρέκο. Πάμε γρήγορα Μπάμπο ἴσως προφτάσουμε. Κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴ σπηλιά πού ἦταν κοντὰ στὴ λίμνη.

Ὁ γορίλλας Τουτοῦ ἦταν ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ ἀγριώτερος τῆς περιοχῆς. Ἦταν φθονερός ὑπουλος καὶ ζήλευε θανάσιμα τὸν Γκρέκο. Ἀπὸ καιρὸ εἶχε βάλει στὸ μάτι τὴν ὄμορφη Τάκου—Λή μὰ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀρπάξη. Οἱ ἄγριοι φυλοῦσαν καλὰ τὴ

βασίλισσά τους. Τώρα ὅμως πού ὁ Μπάμπο στρατολόγησε τοὺς γορίλλες γιὰ νὰ σώσουν τὸν Γκρέκο, μπήκε κι' αὐτὸς ἀνάμεσά τους κατορθώνοντας ν' ἀρπάξη τὴν μαῦρη βασίλισσα καὶ νὰ τὴ φέρη στὴ σπηλιά του.

Μόλις ὁ Γκρέκο καὶ ὁ Μπάμπο ἔφτασαν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ γορίλλα στάθηκαν. Στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς στεκόταν ὁ θεόρατος Τουτοῦ καὶ τὴν ἔφρασε μὲ τὸ γιγάντιο κορμί του.

Ὁ Γκρέκο τοῦ μίλησε μὲ νοήματα λέγοντάς του πὼς αὐτὸ πού ἔκαμε ἦταν ἀνανδρεία. Ἐνας τίμιος γορίλλας δὲν κλέβει ξένες γυναῖκες.

—Τραβήξου Τουτοῦ νὰ βγῆ τὸ κορίτσι φώναξε ὁ Γκρέκο. Μὰ ὁ γορίλλας δὲν κουνιώταν ἀπὸ τὴ θέση του. Μόνο γρύλλισε λυσσασμένα καὶ τὰ μάτια του γινήκαν κατακόκκινα ἀπ' τὸ θυμὸ του.

—Καλαμακά, καλαμακά, ξανακούστηκε ἀπεγνωσμένα πάλι μέσα ἀπ' τὴ σπηλιά. (Βοήθεια, βοήθεια).

Τότε ὁ Γκρέκο ἄρχισε νὰ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ γορίλλα ἀργὰ καὶ προσεχτικά. Μὰ κι' ὁ γορίλλας ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ἦταν ἔτοιμος κι' ἀποφασισμένος νὰ πεθάνη μὰ δὲ θ' ἄφηνε τὸν Γκρέκο νὰ τοῦ πάρη τὴ γυναῖκα πού μὲ τόσους κόπους ἀπόχτησε.

Κι' ὁ Γκρέκο προχωροῦσε. Σὲ μιὰ στιγμὴ μ' ἓνα ξαφνικὸ τίνα-

γμα βρέθηκε δίπλα στὸν γορίλλα καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μέση τραβώντας τον ἀπότομα καὶ μὲ δύναμη πρὸς τὰ ἔξω. Ὁ γορίλλας χάνοντας τὴν ἰσορροπία του κυλίστηκε κάτω βαρὺς. Μὰ μόλις κάνει νὰ σηκωθῆ πέφτουν στὸ κεφάλι του οἱ ἀτσαλένιες γροθιῆς τοῦ Γκρέκο πού τὸν ξαναρίχνουν κάτω ἀναίσθητον. Τότε ὁ ἥρωας τῆς Ζούγκλας σήκωσε ψηλὰ μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸ γιγάντιο κορμὶ τοῦ γορίλλα καὶ τὸ πέταξε μέσα στὴ λίμνη.

Ἡ Τάκου—Λή, πού, ἐν τῷ μεταξύ εἶχε βγῆ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ παρακολούθησε τὸ σύντομο αὐτὸ μὰ φοβερὸ ἀγῶνα, εἶδε μὲ φρίκη, δύο μεγάλα στόματα κροκοδείλων νὰ καταβροχθίζουν τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχοῦ γορίλλα Τουτού.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΜΑΓΟΣ ΚΑΠΟΥΑ

Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Γκρέκο. Τὸν εἶδε νὰ στέκεται ἀτάραχος μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του καὶ ν' ἀτενίζει πρὸς τὴ λίμνη πού τὸ νερὸ τῆς εἶχε βαφῆ κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀτυχοῦ γορίλλα.

Καὶ θαύμασε. Θαύμασε τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ δύναμη αὐτοῦ τοῦ τρανοῦ παλληκαριοῦ πού εἶχε πάνω του κάτι τὸ ὑπεράνθρωπο. Καὶ πραγματικά. Ὁ Γκρέκο ἦταν σωστός Γίγας. Ἐμοιαζε μὲ τοὺς μυθικοὺς ἐκείνους ἥρωες τῆς ἀρ-

χαίας Ἑλλάδος. Ἡ δύναμη του ἦταν ἀφάνταστη καὶ ἡ ἀντοχὴ του ἀκόμα πιὸ φοβερή. Τὸ Ἡράκλειο σῶμα του πού ἦταν σκληρὸ σὰ γρανίτης, ἦταν συγχρόνως τόσο εὐκίνητο καὶ ἐπιθετικὸ πού παρέλυε ὅποιον δῆποτε ἔχθρο. Ἡ ὁρμὴ του ἦταν ἀκατάσχετη καὶ οἱ γροθιῆς του ἔμοιαζαν μὲ χτυπήματα ὑποκενταύρου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φύσις ὅταν θέλῃ νὰ συμπληρώσῃ τὰ δῶρα τῆς τὰ συμπληρώνει μεγαλοπρεπέστατα, γι αὐτὸ προσθέτει πάνω στὸ Ἡράκλειο αὐτὸ κορμὶ κι' ἓνα θαυμάσιο ἀνδρικό κεφάλι μὲ κατάμαυρα γυαλιστερά μαλλιά καὶ μὲ δυὸ καστανὰ μάτια.

—Εἶσαι ὁμορφος, καλὸς καὶ δυνατὸς σὰν τὸ Θεὸ Ρά. Συχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ πού ἤθελα νὰ σοῦ κάμω· δὲν ἤξερα. Ὅμως τώρα σ' ἀγαπῶ πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸ Θεό μου. Κι' ἀγκαλιάζοντας τον ἀπότομα τὸν φίλησε δυνατὰ στὸ στόμα.

Ὁ Γκρέκο πού βρέθηκε ἀπροετοίμαστος σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεση καὶ πού ἀναστατώθηκε ἀπ' τὸ φιλὶ τῆς μαύρης γυναικίας ἀπλωσε τὰ χέρια του νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ μ' αὐτὴ τραβήχτηκε καὶ τρέχοντας σὰν ζαρκάδι χάθηκε μὲς τὰ πυκνὰ δέντρα.

—Τάκου—Λή μὴ φεύγεις. Τάκου—Λή μὴ γεύγεις. Τάκου—Λή... Φώναξε δυνατὰ ὁ Γκρέκο. Στάσου Τάκου—Λή...

Καὶ τότε ἄκουσε πίσω του μιὰ παράξενη καὶ ἄγρια φωνὴ ποὺ τὸν ρωτοῦσε :

—Τί γυρεύεις ἐσὺ ἀπὸ τὴν ἱερὴ βασιλισσά μας λευκὲ σκύλε; Ξαφνιασμένος ὁ Γκρέκο ἀπὸ τὴ φωνὴ αὐτὴ μὰ κι' ἀπὸ τὴ χυδαία θρῆνη γύρισε πίσω του καὶ εἶδε ἓνα ψηλὸ ἄγριο, νὰ στέκεται κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ σὲ 15 ἕως 20 μέτρων ἀπόσταση. Φοροῦσε τρία μικρὰ φτερά στὸ κεφάλι του σὲ σχῆμα ἀνοιγμένης βεντάλιας καὶ στὴ μέση του τὴν «ἱερὴ ζώνη τῆς φωτιάς» τῶν Μπαμπαλού.

«Ὁ Καπούα, ψιθύρισε ὁ Γκρέκο» κάνοντας μιὰ κίνηση γιὰ νὰ χυμῆξη πάνω του, μὰ θυμήθηκε τὸ ἐπεισόδιο τῆς μεγάλης καλύβας καὶ κρατήθηκε. Ἐν τούτοις εἶπε :

—Δὲν δίνει ὁ Γκρέκο, λογαριασμὸ τί κάνει. Ὅμως ἐπειδὴ θές νὰ μάθης θὰ σοῦ πῶ. Τὴν Τάκου—Λὴ τὴν ἀγάπησα καὶ μ' ἀγάπησε· τῶρα πιά θὰ τὴν κάνω γυναίκα μου ὅτι καὶ νὰ συμβῇ.

Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὰ μάτια τοῦ Καπούα ἄστραψαν ἀπὸ θυμὸ κι' ἔσφιξε τὶς μαῦρες γροθιές του μὲ μανία.

—Ἡ Τάκου—Λὴ, εἶπε τρέμοντας ἀπὸ τὸ κακό του, θὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Καπούα τοῦ ἱεροῦ μάγου, ὅπως διατάζει ὁ Θεὸς Ρὰ κι' ὄχι μιανοῦ ἄπιστου σ'ἄν καὶ σένα. Γιὰ τῆς ἀλεπούς,

ἐξακολούθησε ὁ Καπούα, μὴν τολμήσης νὰ ξαναδῆς τὴν Τάκου—Λὴ γιατί θὰ πεθάνης. Πρόσεξε τί σοῦ λέει ὁ Καπούα...

Καὶ πρὶν προλάβει ὁ Γκρέκο νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση, ὁ ἀλλόκοτος μάγος ἐξαφανίστηκε.

—Τὸ ἴδιο πάλι ὅπως καὶ τὴν ἄλλῃ φορὰ σκέφτηκε ὁ Γκρέκο, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέση του. Ὁ μάγος αὐτὸς κατορθώνει νὰ γίνεταί ἀόρατος. Ἐχει τὸν τρόπο του φαίνεται νὰ ἐπιβάλλεται. Ὅμως ἔχω καὶ ἄγῶ τὸν δικό μου. Ἐτσι, θὰ γελάσῃ πιδὸ καλὰ αὐτὸς ποὺ θὰ γελάσῃ τελευταῖος. Καὶ πηγαίνοντας στὴν καλύβα του ξαπλώθηκε στὰ ξερά χόρτα κι' ἀποκοιμήθηκε.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΗΔΕΣ

Μόλις εἶχε ξημερώσει. Τὰ πουλιὰ ἄρχισαν τὸ αἰώνιο πρῶινὸ κελάϊδῆμά τους καὶ οἱ μικρόσωμες μαϊμουδίτσες μὲ τὴν ἄσπρη τριχωτὴ μούρη καὶ τὴ μακρυὰ τους οὐρὰ ξανάρχισαν κι' αὐτὲς τὰ φρενιασμένα τους πηδήματα ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί στριγγλίζοντας. Ὁ ἥλιος ἀκόμα δὲν εἶχε βγῆ καὶ τὸ πρῶινὸ δροσερὸ ἀεράκι ποὺ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φυλλωσιές τῶν δέντρων ἄφηνε τὸ γνωστὸ χαρακτηριστικὸ καὶ εὐχάριστο ἦχο.

Τὰ διάφορα μικρὰ ἔρπετὰ καὶ ζώαρια ποὺ ζυγνοῦσαν γιὰ νὰ πάρουν κι' αὐτὰ μέρος στὸν

ἀγώνα τῆς καινούργιας μέρας σφύριζαν, πηδούσαν κι' ἔτρεχαν ἀπὸ τὸνα μέρος στ' ἄλλο μὲ ἄ-ξαφνες καὶ γρήγορες κινήσεις.

Τώρα δὲ ἡ Ζούγκλα ἔχει ξυ-πνήσει. Οἱ δυνατὲς φωνὲς τῶν δι-αφόρων ἀγρίων ζώων ποὺ ἀνα-κατεύονται μὲ τίς λεπτὲς φωνὲς τῶν ποιλίων καὶ τὰ σφυρίγματα τῶν φιδιῶν δημιουργοῦν μιὰν ἀ-νατριχιαστικὴ μὰ πρωτότυπη συ-ναυλία.

Ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς βρυ-χηθμὸς λεονταριοῦ ἀντήχησε κι' ὄλα τὰ γύρω ζῶα λούφαξαν τρο-μαγμένα. Δεύτερος βρυχηθμὸς ἀ-κολούθησε πρὸ δυνατὸς αὐτὴ τῆ-φορὰ καὶ πρὸ κοντινός.

Ἔνας τρίτος ἀκόμη δυνατῶ-τερος κι' ἀμέσως πάνω στὸ μι-κρὸ καὶ πυκνοφυτεμένο λοφίσκο παρουσιάστηκε ἡ σιλουέττα ἐ-νὸς θαυμασίου καὶ μεγαλόσω-μου λεονταριοῦ ποὺ στάθηκε καὶ κύτταζε γύρω του. Ἦταν ἕνα λεοντάρει ἐξαιρετικῆς ὀμορ-φιάς καὶ μὲ κοκκινόχρυση πλού-σια χაίτη. Τὸ σῶμα του ἦταν μακρὸ καὶ στρογγυλὸ καὶ τὰ χοντρά πόδια του κατέληγαν σὲ ἕνα πέλμα μὲ γαμπὰ νύχια τεράστια. Τὸ θλέμμα του ἦταν βλοσυρὸ μὰ παραδόξως ἤρεμο. Γενικὰ ἡ ὄψη του ἔδειχνε ἕνα θη-ρίο ποὺ δὲν δὲν ἦταν ἀπολύτως ἡμερο, πάντως δὲν ἦταν καὶ ἄ-γριο. Καὶ κουνώντας μεγαλό-πρεπα τὸ πραγματικὰ ὑπέροχο

κεφάλει του κατέβηκε ἀπὸ τὸ λοφίσκο, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ προχώρησε μέσα σὲ μιὰ σειρά ἀπὸ πανύψηλα δέντρα.

Γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε καὶ μούγκρισε ἀγριεμένα. Λίγα μέ-τρα πρὸ πέρα εἶδε ἕνα μαῦρο πάνθηρα ποὺ ἦταν μισοξαπλω-μένος καὶ ξεκουραζόταν ἴσως. Δίπλα του ἕνας ἄλλος πάνθη-ρας λίγο μεγαλύτερος ἀκούμποῦ-σε τὸ κεφάλει του στὴ ράχη τοῦ πρώτου. Σὰν ἄκουσαν τὸ δυνα-τὸ μούγκρισμα τοῦ θηρίου τρό-μαξαν καὶ τινάχθηκαν ὄρθιοι κυτ-τάζοντας γύρω τους.

Μολις λοιπὸν εἶδαν τὸ λιοντά-ρι ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν μανιασμένοι. Ξαφνικὰ χωρίστη-καν ὁ ἕνας ἔκανε κύκλο καὶ σι-γὰ-σιγὰ βρέθηκε κοντὰ στὸ ὑ-περήφανο ζῶο. Ὁ ἄλλος κου-νώντας τὴν οὐρὰ του προχώρησε ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλευρὰ κι' ἔ-τσι τὸ λιοντάρει βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἐχθροὺς ἐξ ἴσου ὑπολο-γίστημοις. Ἡ στιγμή ἦτανε κρί-σιμη.

Ἡ ὀμορφὴ χაίτη τοῦ λεοντα-ριοῦ ποὺ χρύσιζε κάτω ἀπ' τίς πραινὲς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ ἀνέτελε καὶ τὸ ὑπερήφανο ὄφρος του, δικαιολογοῦσε ἀπόλυτα τὸν τίτλο τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ζώων. Ὅμως ἦταν ἕνας ἐναντίον δύο. Καὶ εἶναι γνωστὸ πῶς ὁ πάν-θηρας εἶναι ζῶο ὑπουλο, ποιη-ρὸ, αἰμοβόρο, ἐπιθετικὸ καὶ ἔ-

χει τεράστια δύναμη. Μὰ τὸ λεοντάρι ἤθελε νὰ τελειώῃ γρήγορα· καὶ δίνοντας ἓνα ὑπολογισμένο πήδημα ἔπεσε πάνω στὸ μεγαλύτερο πάνθηρα κι' ἀγκαλιάζοντάς τον κυλίσθηκαν στὸ ἔδαφος.

Τὸ ἄγρια μουγκρίσματα καὶ ὁ θόρυβος τῆς πάλης τῶν θηρίων ξύπνησαν τὸν Γκρέκο πού πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του κρατώντας τὸ μαχαίρι του. Εἶδε τὴ τρομαχτικὴ πάλη τοῦ λεονταριοῦ μὲ τὸν πάνθηρα εἶδε καὶ τὸν ἄλλον ἔτοιμο γιὰ ἐπίθεση κι' ἀποφάσισε νὰ σώσῃ τὸ λεοντάρι πού κινδύνευε· καὶ βιάζοντας ἓνα οὐρλιαχτὸ προχώρησε πρὸς τὸ μαῦρο θηρίο πού μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἐπετέθη μὲ τὸ συνηθισμένο κλασσικὸ τρόπο τῶν ζώων τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Στηρίχτηκε δηλαδή στὰ δυὸ του πισινὰ πόδια καὶ κάνοντάς ἓνα θεόρατο πήδημα προσπάθησε νὰ πέσῃ πάνω στὸν Γκρέκο. Μὰ κι' αὐτὸς ταυτόχρονα δίνει μιὰ χαμηλὴ βουτιά κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά τοῦ ἄγριου ζώου σκίζοντας τὴν μὲ τὸ μαχαίρι του κατὰ μήκος κι' ἀπ' τὴ μιὰν ἄκρη, ὡς τὴν ἄλλη.

Ὁ πάνθηρας ἔβγαλε ἓνα πονεμένο βογγητὸ καὶ ξεψύχησε πέφτοντας, ἐνῶ τὸ πνιχτὸ αἷμα του ἔβαφε τὴν κρύα γῆ.

Τὸ λεοντάρι μὲ τὸ ἄλλο θηρίο πάλεβαν ἀκόμα. Τὰ κορμιά

τους ἦταν καταματωμένα κι' ἀπ' τὰ στόματά τους ἔβγαιναν κόκκινοι ἀφροί. Τὰ ἀπαίσια μουγκρητά τους ἔκαναν τὸ δάσος νὰ τραντάζεται καὶ τὰ λαχανιάσματα τους ἀκουγόntonσαν κομμένα καὶ βαρειά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησαν. Τὸ λεοντάρι τίναξε μὲ ὑπερηφάνεια τὴ χαιτή του καὶ ὁ πάνθηρας ἔριξε μιὰ ματιὰ νὰ δῆ ποῦ εἶναι ὁ σύντροφός του. Μόλις τὸν εἶδε αἰματοβαμμένο, ἄμυχο κι' ἀπὸ πάνω του ὄρθιο τὸν Γκρέκο νὰ σκουπίζῃ τὸ μαχαίρι του στὸ δέρμα του, ἔβγαλε ἓνα ἀπαίσιο μουγκρητὸ καὶ κάνοντας τὸ γνωστὸ πήδημα χύμηξε πάνω στὸν ἥρωά μας. Ἄλλὰ κι' αὐτὸς δὲ στάθηκε πρὸ τυχερός. Ὁ Γκρέκο πού μεταχειρίστηκε τὴν ἴδια ταχτικὴ, χώθηκε κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά τοῦ θηρίου καὶ τὴν ἔσκισε μὲ τὸ μαχαίρι του. Ἔτσι τὸ τρομερὸ θηρίο τῆς Ζούγκλας κάνοντας δυὸ-τρεῖς σπασμούς ἔμεινε ἀκίνητο. Τότε ὁ γενναῖος Ἕλληνας σκούπισε πάλι στὸ κορμὶ τοῦ ἄψυχου ζώου τὸ μαχαίρι του καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ λεονταριοῦ πού τὸν παρακολουθοῦσε, τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὴ σπηλιά του.

ΕΝΑΣ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ
ΕΛΛΗΝΑΣ

— Γεράσιμε τρέξε. Βοήθεια, Γεράσιμε!

Εΐσατε στην Ζούγκλα είκοσι χρόνια πρίν. Ὁ γίνωστός τότε στό Πανελλήνιο κυνηγός ἀγρίων θηρίων Γεράσιμος Φιοράτος ἀπό τήν Κεφαλλονιά, θρισκόταν στή Ζούγκλα μαζί μέ τρεῖς ἄλλους συντρόφους του τὸ Δημητρός, τὸ Χάρη καὶ τὸ Μέμο ἐπίσης Κεφαλλονῖτες.

Εἶχαν περίπου ἕνα χρόνο ἐκεῖ καὶ τώρα ἐτοιμαζόντουσαν νὰ γυρίσουν πίσω στήν Ἑλλάδα. Ὁ μως ὁ Φιοράτος πού τοῦ ἄρεσαν τὰ πειράγματα ἔκανε πὼς ἀντιδρούσε.

— Ἀργότερα μωρὲ παιδιά, τοὺς ἔλεγε ἀστειεύομενος. Καθῆστε λίγο ἀκόμα. Πού θὰ θροῦμέ τέτοιες καλλονές καὶ τέτοια νόστιμα φρούτα καὶ μάλιστα..., τσάμπα;

— Καλὰ εἶναι τὰ φρούτα σου καὶ οἱ καλλονές σου ἀπαντοῦσε ὁ Μέμος, μὰ ἡ Κεφαλλονιά εἶναι ἀκόμα καλύτερη.

Κι' ὁ Γεράσιμος δὲν ξαναμιλοῦσε. Πραγματικὰ τὴν πατρίδα του δὲν τὴν ἀλλάζε μέ τίποτα.

Μιά μέρα, τὴν προηγούμενη τοῦ ταξιδιοῦ τους ὁ Μέμος κι' ὁ Γεράσιμος ξανοίχτηκαν στὸ δάσος γιὰ κανένα ζαρκαδι, μὰ κά-

πως ἀπομακρύνθηκαν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ Μέμος μέ τὸ τουφέκι στὸ χέρι προχωροῦσε ἀμίλητος. Μὰ ἐκεῖ πού βόδιζε ἀργὰ καὶ σκυφτά, πρόσεξε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα μιᾶς σπηλιάς πού βρέθηκε μπροστά του κάτι πού τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ μέ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Ὡ ἅγιε Γεράσιμε εἶπε, κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μωρὲ τ' εἶναι τοῦτο ὄω πού βλέπω; Ἡ μήπως παλάβωσα;

— Ὅχι. Ὁ Μέμος δὲν εἶχε παλαβώσει. Εἶδε καλὰ. Μέσα στὴ σπηλιά ἦταν μιὰ λευκὴ γυναίκα πού κοιμόταν. Σίμωσε κοντὰ καὶ εἶδε πὼς φοροῦσε ἕνα τομάρι λεοπάρδαλης ἀντὶς ρούχα, πὼς ἦταν ξυπόλυτη καὶ πὼς τὰ μαλλιά της ἦταν ξανθά.

Στάθηκε καὶ τὴν κύτταζε σὰν ὑπνωτισμένος.

— Μωρὲ τούτη δὼ θὰ εἶναι ἡ κόρη τοῦ Ταρζάν πού λένε.

— Ὡστε δὲν εἶναι παραμύθια. Ἄ, μωρὲ Γεράσιμε μωρὲ πού δὲν τὸ πίστευες ἅμα στάλεγα. Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του, μὰ κάποιον κλαδὶ ἔτριξε κάτω ἀπ' τὰ πόδια του κι' ὁ κρότος ζύπνησε τὴ γυναίκα πού πετάχθηκε ὀρθία τραβώντας τὸ μαχαίρι της. Βλέποντας λοιπὸν ἕναν ἀντρα πού ἔφευγε καὶ νομίζοντας ὅτι κάτι κακὸ ἦρθε νὰ τῆς κἀνῃ ἦ τῆς ἔκαμε, τοῦ ἐπετέθηκε μέ

Κάνοντας ένα θεόρατο πήδημα προσπάθησε να πέση έλάνω στον Γκρέκο.

ὄρμη ρίχνοντάς τον κάτω, ἔτοιμη νὰ τὸν ξεμπερδέψῃ.

Ὁ δύστυχος Μέμος ξαφνιάστηκε, φοβήθηκε, κι' ἔβαλε τὶς φωνές.

— Γεράσιμε, τρέξε. Βοήθεια Γεράσιμε!

Μὰ γιὰ καλή του τύχη ὁ Γεράσιμος ἔτυχε νὰ βρίσκεται κάπου ἐκεῖ καί μόλις ἄκουσε τὶς φωνές τοῦ φίλου του ἔτρεξε γρήγορα προφτάνοντας ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού ἡ γυναίκα ἐκείνη ἦταν ἔτοιμη νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι τῆς στὸ λαιμὸ τοῦ Μέμου. Πέφτει τότε ἀπάνω τῆς καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺ κόπο κατάφερε νὰ τὴν ἀφοπλίσῃ. Πῆρε τὸ μαχαίρι, τὸ πέταξε μακριὰ καὶ τὴ ρώτησε.

— Ποιὰ εἶσαι καὶ τί γλώσσα μιλάς;

Αὐτὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Τότε τὴ ρώτησε σὲ ἄλλη γλώσσα.

Μόνο λίγα ἀγγλικά ἤξερε καὶ τοῦ ἀπάντησε.

— Γιὰς ἄϊ ἄμ "Εθελ. Ταρζάν μαῦφάδερ. (Ναὶ ἐγὼ εἶμαι ἢ "Εθελ. Ὁ Ταρζάν ἦταν πατέρας μου).

— Βλέπεις; Πετάχτηκε ὁ Μέμος πού εἶχε πάρει θάρρος. Βλέπεις πού στᾶλεγα ἐγώ; Νὰ πού ὑπάρχει ἡ κόρη τοῦ Ταρζάν καὶ δὲ μὲ πιστευεῖς... μωρὲ τ' εἶμ' ἐγὼ ἔκανε σὰ νὰ θαύμαζε τὸν ἑαυτό του.

Μὰ ὁ Γεράσιμος δὲν τὸν ἄκουγε. Κύτταζε τὴν ὁμορφὴ αὐτὴ

Ταρζανοπούλα πού ἦταν σὰν ἓνα ἀγριολούλουδο τοῦ βουνοῦ. Τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά κα τὰ γαλάζια τῆς μάτια ἦσαν τὰ μόνα τῆς στολίδια. Εἶχε κορμὶ σφιχτοδεμένο καὶ λεπτὸ πού ἔμοιαζε μὲ καλάμι, ἀλλὰ μὲ καλάμι ἀτσάλειο.

Ὅμως κι' ἐκείνη κύτταζε τὸν παράξενο αὐτὸ ἄνθρωπο πού μπόρεσε νὰ τὴ δαμάσῃ καὶ νὰ τῆς πάρῃ τὸ μαχαίρι. Αὐτὸ ἱκανοποιοῦσε τὸ ἄγριο γυναικεῖο τῆς ἔνστικτο καὶ κάπως εὐχαριστημένη ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιὰ περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα.

Τέλος ὁ Γεράσιμος τὴν πῆρε στὴν κατασκήνωση καὶ τὸ βράδυ ἐκείνο στὴν τετράδα τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν προσετέθη καὶ ἄλλο ἓνα πρόσωπο πού ἐγινε ἡ αἰτία νὰ μὴν ξαναδῆ ὁ Φιοράτος τὸν ἑλληνικὸ γαλάζιο οὐρανὸ.

.....

Ὁ Γεράσιμος Φιοράτος δὲν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἐμεινε στὴ Ζούγκλα. Ἐμεινε μαζὺ μὲ τὴν "Εθελ τὴν κόρη τοῦ Ταρζάν πού ἀγάπησε καὶ πού ἔμεινε ἡ ἀχώριστη συντρόφισσά του στὸν καθημερινὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Σ' ἓνα χρόνο ἡ "Εθελ γέννησε ἓνα ὁμορφὸ καὶ παχουλὸ ἀγυράκι πού ὁ Φιοράτος τοῦδωσε τ' ὄνομα Γκρέκο (1) — Ταρζάν. Ἔτσι ἡ μητέρα του καμάρωνε γιὰτὶ ὁ ἀγαπημένος τῆς προτιέ-

(1) Γκρέκο σημαίνει "Ἑλληνας.

μυσε να του δώσει τ' όνομα του πατέρα της κι' όχι του δικού του.

Ό μικρός Γκρέκο που ήταν γνήσιο Έλληνόπουλο, μεγάλωνε δίπλα στον Έλληνα πατέρα του που του έμαθε την όμορφη γλώσσα της μακρυνης του πατρίδας και τη δοξασμένη ιστορία της.

Μά ήταν γραφτό ή εύτυχία του μικρού Γκρέκο να μην κρατήσει πολύ. Κάποτε μιá βροχερή νύχτα ένας κεραυνός έπεσε στη σπηλιά της οικογένειας Φιοράτου και σκότωσε τον πατέρα και τη μητέρα του. Ό Γκρέκο τότε ήταν δέκα χρονών. Δυό γορίλλες ό Μπάμπο και ή Μάμο που τους είχε από μικρούς εξημερώσει ό πατέρας του ανέλαβαν την ύπόλοιπη άνατροφή του μικρού Γκρέκο που άλλωστε υπεργαπούσαν.

Έτσι τó δεκάχρονο όρφανό που μεγαλώνοντας σιγά-σιγά έπαιρνε τρομερές σωματικές διαστάσεις, έμαθε να ζή άποφεύγοντας τον κάθε κίνδυνο που διαρκώς παραμόνευε και που είναι τó σημα κατατεθέν της πιό άγριας γωνιάς της γής.

ΤΟ ΕΥΓΕΝΙΚΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Μόλις έφτασε ό Γκρέκο στη σπηλιά του είδε τον Μπάμπο να στέκεται από μέσα κατά τέτοιο τρόπο που έφρασσε τελείως την είσοδο μιá γορίλλας άντελή-λήφθηκε τον κύριό του και του

έκανε τόπο να περάσει. Τότε ό Γκρέκο είδε τον τραυματία καννίβαλο όρθιο που ήταν φοβισμένος και ήθελε να φύγει. Πήγε λοιπόν κοντά του και του μίλησε στη γλώσσα του.

—Μη φοβάσαι του είπε. Ό Γκρέκο δέ θα σε πειράξει. Ό Μπάμπο και ή Μάμο είναι φίλοι και 'γώ φίλος. Να φάε. Και τραβώντας ένα κλαδί με μπανάνες που ήταν κρεμασμένες δίπλα του, τó έδωσε στον άγριο που είχε γίνει πιá τελείως καλά. Ό καννίβαλος τότε αναθάρρεψε, πήρε τó κλαδί και είπε στο γενναίο παλληκάρι.

—Έκανες μεγάλο καλό στο Χούλα. Τώρα Χούλα φίλος σου. Τώρα Χούλα θα μείνη μαζί σου

Και ό ήρωας μας που θυμήθηκε τον Καπούα του άπάντησε.

—Μείνε μαζί μου Χούλα και 'γώ σε χρειάζομαι.

Κείνη τη στιγμή ένας βρυχηθμός λεονταριού άκούστηκε έξω στη σπηλιά. Τρέχει άμέσως ό Γκρέκο και θγαίνει κρατώντας τó μαχαίρι του. Μά αυτό που είδε έκανε τον άτρόμητο Έλληνα δακρύσει. Μπρός του στεκόταν τ' όμορφο εκείνο λεοντάρι που έσωσε πριν από λίγο και κοντά στην τρύπα της σπηλιάς βρίσκονταν μιá σκοτωμένη αντίλοπη (1).

Μόλις είδε τον Γκρέκο που

(1) Τó κρέας της αντίλοπης τρώγεται και είναι νοστιμώτατο.

βγήκε, τίναξε την κοκκινόχρυση καίτη του μούργκρισε χαρούμενα και στρίβοντας τὸ υπερήφανο κεφάλι του τράβηξε ἄργα πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους κι' ἐξαφανίσθηκε.

Ἡ Ζίκα ἡ μικρὴ μαϊμουδίτσα πού εἶχε χωθῆ ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ κυρίου της καὶ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα ξεψυχισμένη ἀπὸ τὸ φόβο της ἄρχισε τότε νὰ πηδάη βγάζοντας χαρούμενες στριγγλιές. Μὰ κι' ὁ Μπάμπο καὶ ἡ Μάμο γρύλλισαν εὐχαριστημένοι. Τότε ὁ Χούλα πού κρατοῦσε μιὰ μισοφαγωμένη μπα νάνα εἶπε στὸν Γκρέκο.

—Λεοντάρι καλὸς φίλος, Λεοντάρι ἱερό. Μπάμπολαοῦ Λεοντάρια δὲ σκοτώνουνε.

—Ἐχεις δίκηο Χούλα εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι του τὸ καλόκαρδο παλληκάρι, ἐνῶ τὰ μάτια του ἦταν ἀκόμα δακρυσμένα. Ἐχεις δίκηο. Καὶ παίρνοντας ἀπὸ κάτω τὸ σκοτωμένο ζῶο εἶπε στὸν Μπάμπο νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ γιὰ νὰ φάνε τὸ μεσημέρι.

ΓΚΡΕΚΟ ΚΑΙ ΤΑΚΟΥ—ΛΗ

Τὴ νύχτα ὁ Γκρέκο ξύπνησε ἀπὸ ἓνα κακὸ ὄνειρο. Εἶδε πῶς ὁ μισητὸς ἐχθρὸς του, ὁ μάγος Καπούα προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὴν Τάκου—Λη νὰ τὸν παντρευτῆ μεταχειριζόμενος δάναυσα μέσσα κι' αὐτὴ τρομοκρατημένη τὸν καλοῦσε γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἐ-

πηρεασμένος καθὼς ἦταν ἀπ' τὸ ὄνειρο πετάχτηκε ὄρθιος καὶ ξύπνησε τὸ Χούλα πού κοιμόταν δίπλα του.

—Χούλα τοῦ εἶπε, θέλω νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν Τάκου—Λη τὴ βασίλισσά σας, θαρρῶ πῶς κινδυνεύει.

—Ναὶ ἀφέντη Γκρέκο τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χούλα. Ἡ Τάκου—Λη εἶναι καλὴ μὰ ὁ Καπούα πολὺ κακός. Ἀγαπάει τὴν Βασίλισσά μας καὶ θέλει νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του· ὅμως αὐτὴ δὲν θέλει. Σῶσε δυνατὲ ἀφέντη ἐσύ τὴν ὁμορφὴ Τάκου—Λη. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω.

—Ναί, εἶπε ὁ φίλος μας. Πάμε Χούλα μαζί. Καὶ παίρνοντας τὴ Ζίκα, τὴ μαϊμουδίτσα, βγήκαν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ τράβηξαν κατ' εὐθείαν γιὰ τὸν καταυλισμὸ τῶν ἀγρίων.

Ἦταν μεσάνυχτα περίπου καὶ τὸ φεγγάρι πού ἔλαμπε βοηθοῦσε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ βαδίζουν γρηγορώτερα.

Ὁ Χούλα πού ἤθελε ν' ἀποφύγουν τοὺς σκοποὺς φρόντισε νὰ περάσουν ἀπὸ ἓνα μονοπάτι ἔτσι πού τοὺς ἔβγαλε ἀκριβῶς μέσα στὸν καταυλισμὸ. Στάθηκαν κάτω ἀπ' τὴ σκιά ἐνὸς δέντρου κι' ἀφουγκράστηκαν. Ἡσυχία βασίλευε παντοῦ. Οἱ ἄγριοι κομώντουσαν ὄλοι. Ἀξάφνα κἀτι ὁμιλίες ἀκούστηκαν μέσα ἀπὸ μιὰ καλύβα πού ἦταν ἀκριβῶς μπροστά τους. Πῆγαν κοντὰ παραμε-

Τοῦ ἐπετέθηκε μὲ ὀρμή, ἔτοιμη νὰ τὸν ξεμπερδέψῃ.

ρίζοντας μὲ τρόπο ἓνα καλάμι καὶ τότε εἶδαν τὸν Καπούα πὺ μιλοῦσε μὲ κακία στὴν Τάκου—Λή καὶ πὺ αὐτὴ τὸν κύτταζε ἀγριεμένη.

—Τάκου—Λή τῆς ἔλεγε ὁ φοβερὸς Καπούα. Τάκου—Λή ἄκουσέ με γιὰ τελευταία φορά. Τὰ ἱερὰ πνεύματα προστάζουν νὰ σὲ παντρευῶ. Ἡ ἱερὴ σκιά τοῦ Θεοῦ μας Ρά, κάθε βράδυ μὲ παρακολουθεῖ καὶ μοῦ φωνάζει, Καπούα. Σὺ εἶσαι ὁ μάγος τῶν

Μπαμπαλοῦ καὶ σὺ κρατᾶς τὴ δύναμη στὰ χέρια σου. Σὺ λοιπὸν πρέπει νὰ παντρευτῆς τὴν Τάκου—Λή. Αὐτὴ τὴ γυναίκα τὴν προορίζω γιὰ σένα. Δέν υπορεῖς ἐσὺ νὰ πάρῃς ὅποιαδήποτε μὲ τὸ ἱερὸ ἀξίωμα πὺ διαθέτεις. Σ' ἓνα δυνατὸ ἄντρα σὰν καὶ σένα μόνο ἡ Βασίλισσα Τάκου—Λή ἀρμόζει.

Ἡ ἄμορφη Βασίλισσα τῶν Μπαμπαλοῦ ἐκείνη τὴ στιγμή ἴσως νὰ ἔφερε νοῦ τῆς τὴν ἀθλη-

τική κορμοστάσια τού Γκρέκο και νά τήν παράβαλε με τή ψηλόλιγνη και συχαμερή σιλουέτα τού Καπούα γιατί στα χείλια της, ζωγραφίστηκε ένα ειρωνικό χαμόγελο.

‘Ο μάγος νομίζοντας ότι τὸ χαμόγελο ἐκείνο ἦταν ἀπὸ ἱκανοποίηση γι’ αὐτὰ πού ἄκουγε ἀπὸ τὸ στόμα του, πήρε περισσότερο θάρρος και συνέχισε.

— Κι’ ὕστερα Τάκου—Λή ἐγὼ σ’ ἀγαπῶ. Ποιὸν θάβρισκε; καλύτερον και δυνατώτερον ἀπὸ μένα μέσα στη φυλή μας; Ποιὸς ἄλλος θά μπορούσε νά κρατήση ψηλά τὸ γόητρο τῆς φυλῆς μας ἔκτος ἀπὸ μένα; Κανείς. Κι’ ἐκεῖνος ὁ ἀρχιερέας Κάγια—Πούγια πού κάποτε καυχῆθηκε πὼς θά σ’ ἔκανε γυναίκα του δὲν μπόρεσε νά τὸ κάνει γιατί τὰ ἱερὰ πνεύματα δὲν τὸ θέλησαν. Λοιπὸν μὴ διστάζης Τάκου—Λή και προπαντὸς δὲν πρέπει νά δυσαναστετήσουμε τὸ Θεὸ Ρὰ πού μᾶς παρακολουθεῖ μέρα νύχτα.

‘Ο ἀναγνώστης βέβαια θά κατάλαβε πὼς ὁ παμπόνηρος Καπούα προσπαθοῦσε νά πείση τὴ Βασίλισσά του και νά τήν ἀναγκάση νά τὸν παντρευτῆ. ‘Ομως αὐτὴ δὲν ἤθελε οὔτε ν’ ἀκούση γιὰ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα γι’ αὐτὸ οἱ δυὸ φίλοι μας μόλις παραμέρισαν τὰ καλάμια τῆς καλύβας τὴν εἶδαν νά ἔχη ὕφος ἀγριεμένο.

«Σὲ καλὴ στιγμή φτάσαμε»,

ψιθύρισε ὁ Γκρέκο. Καὶ γυρίζοντας στὸ σύντροφό του εἶπε σιγά.

—Χούλα ἐσύ στάσου ἐδῶ. ‘Εγὼ θά μῶ μέσα ν’ ἀρπάξω τὴν Τάκου—Λή.

Καὶ προσπαθώντας νά μὴν κινή θόρυβο προχώρησε κοντὰ στὴν ψάθινη πόρτα τὴν ἀνοίξε ἀπότομα και μπήκε.

Ἦταν τόσο ἄξαφνο και τόσο ἀναπάντεχο αὐτό, πού τὸ μυαλὸ τοῦ Καπούα δὲν πρόλαβε νά λειτουργήση. ‘Η σιδερένια γροθιά τοῦ παλληκαριοῦ ἔπεσε βαρεῖα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ μάγου ρίχνοντάς τον ἀναίσθητο στὸ πάτωμα. Κι’ ἀρπάζοντας γρήγορα στὰ δυνατὰ του μπράτσα τὴν Τάκου—Λή βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα πού τὸν περίμενε ὁ Χούλα κρατώντας ἀπ’ τὸ χέρι τὴ Ζίκα. Σὲ λίγο εἶχαν χαθῆ μέσα στὸ δάσος. Μόλις φτάσανε στὴ σπηλιά ὁ Χούλα πού ἦταν κουρασμένος πήρε τὴ Ζίκα και πήγαν νά συνεχίσουν τὸν ὕπνο τους, ἐνῶ ὁ Γκρέκο και ἡ Τάκου—Λή κάθισαν κάτω ἀπὸ μιὰ χουρμαδιά.

Πρώτη μίλησε ἡ Τάκου—Λή.

— Γκρέκο τοῦ εἶπε ἐνῶ τὰ μαύρα μάτια της τὸν κύτταξαν μ’ ἀγάπη και λατρεία. Γκρέκο γιατί μ’ ἔφερες ἐδῶ;

—Γιατί σ’ ἀγαπῶ Τάκου—Λή τῆς ἀπάντησε. Γιατί σ’ ἀγαπῶ πολὺ και σὲ θέλω γυναίκα μου. Κι’ ἀγκαλιάζοντάς την με κίνδυνο νά τὴν πνίξη τὴ φίλησε

στά ζεστά καί κατακόκκινα χείλια της.

ΠΡΙΝ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ

Πριν από πολλά χρόνια, και σήμερα ακόμα, επικρατεί η συνήθεια του έκπολιτισμού κάθε αγρίου λαού. 'Η Δύσις, που με γρήγορο ρυθμό άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια του πολιτισμού, αυτή πρώτη σκέφθηκε πώς οι λαοί της γης δεν είναι όλοι το ίδιο πολιτισμένοι και πώς είναι ανάγκη να τους δοθή μια γραμμή τέτοια που θα τους ανάγκαζε να ξεφύγουν από τ' άγρια και θάρσαρα έθιμά τους, δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στο θρησκευτικό ίδιως ζήτημα.

"Έτσι και η 'Ισπανία, που ήθελε να μιμηθή το παράδειγμα των άλλων λαών, αποφάσισε να στείλη στην 'Αφρική μια αποστολή που θα είχε το σκοπό του έκπολιτισμού των αγρίων φυλών της κι' από την άλλη πλευρά τη διάδοση της Χριστιανικής Θρησκείας.

"Ένα πρωί λοιπόν τέσσερες θαρραλέοι 'Ισπανοί, ο ταγματάρχης 'Αντώνιο Βελάσκουεθ, ο γιατρός 'Ερρίκο Μορένο, ο λόγιος Ρικάρδο Κουάρεζ και ο άββάς Πιέντρο 'Αλμας (ιεραπόστολος), άφηναν τα γαλιανά νερά της Βαλένθια (λιμάνι της 'Ισπανίας) κατευθυνόμενοι για την 'Ισπανική Γουϊνέα, που βρίσκεται

στη μέση της 'Αφρικής και βρέχεται από τον 'Ατλαντικό 'Ωκεανό.

.....

ΕΊχαν περάσει δυό χρόνια από τότε που η αποστολή αυτή ήρθε στην 'Αφρική, κι, έν τούτοις συνεχιζε το δύσκολο έργο της πηγαίνοντας από χωριό σέ χωριό προσπαθώντας να έκπολιτίση δσες φυλές εύρισκε στον δρόμο της.

'Ο καλός άββάς Πιέντρο κήρυττε διαρκώς φρονιζοντας έπίσης και για την Ιατρική περίθαλψη των ίθαγενών, την όποιαν ώς γνωστόν είχε αναλάβει ο γιατρός Μορένο.

Τόν τελευταίο, οι μπανάνες και τ' άλλα όμορφα φρούτα της 'Αφρικής τον ένθουσίαζαν τόσο, που έλεγε:

— Μωρέ δεν το κουνάω άπ' έδω. Στην 'Ισπανία μπορεί να υπάρχουν όμορφα κορίτσια, έξοχοι τορεαντόρ (ταυρομάχοι) και γλυκόλαλες κιθάρες. "Όμως τέτοια ώραία φρούτα δεν υπάρχουν. Ξεραίλα βασιλεύει εκεί κάτω άπ' αυτή την πλευρά. Δεν φεύγω λοιπόν άπ' έδω που ο κόσμος να χαλάση.

Τους κινδύνους της ζούγκλας τους είχαν συνηθήσει έτσι που άρχιζαν να βρίσκουν την αποστολή τους αυτή ένδιαφέρουσα από ό,τι στην άρχη υπέθεταν.

Κάποτε έμαθαν πώς κοντά στη βόρεια όχθη της λίμνης Ταγκανίκα ζούσε μια φυλή που δεν

είχε επικοινωνία με κανένα.

Οι «Τανγκοί» ήταν από τις όμορφότερες άγριες φυλές της 'Αφρικής και ό βασιλιάς τους, που φημιζόταν για την ανδρική καλλονή του λεγόταν Τέο—Λή (*)

Σκέφθηκαν λοιπόν να τραβήξουν κατευθείαν για να έπισκεφθούν τη φυλή αυτή μιά και ό δρόμος τους εις τώ έξής θα ήταν πρός τά βόρεια.

Όταν έφτασαν πιά στό βόρειο άκρο της λίμνης ρώτησαν και σιγά—σιγά ξετρύπωναν τόν καταυλισμό τών Τανγκοί που ήταν πάνω σ' ένα όροπέδιο.

Τώ βουνό δέν ήταν πολύ ψηλό, μιά δέν ήταν κι' από 'κείνα που ένας άββάς κι' ένας γιατρός με μιά πελώρια κοιλιά θα μπορούσαν να τώ άνεθούν χωρίς κόπο.

Έκαναν λοιπόν τώ σταυρό τους κι' άρχισαν ν' άνεβαίνουν τώ κατάφυτο εκείνο βουνό άγκομαχώντας και μουρμουρίζοντας.

ΣΤΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΤΑΝΓΚΟΙ.

Οι Τανγκοί ζούσαν μιά ησυχη και μετρημένη ζωή. Άπομονωμένοι έντελώς από τις άλλες φυλές της ζούγκλας, δέν ειχαν ούτε έχθρους μιά δέν ειχαν ούτε και φίλους.

Η μεγάλη βλάβσηση τού βουνού τους έξασφάλιζε σ' αυτούς την τροφή τους, που την έβρισκαν

(*) Λή, στη γλώσσα τών Τανγκοί σημαίνει βασιλιάς.

πάντοτε πλούσια σέ φρούτα μιά και σέ κυνήγι.

Ό άρχηγός τους Τέο—Λή ήταν καλός για τούς ανθρώπους της φυλής του μιά κακός και σκληρός για τούς ξένους. Και τούτο γιατί κάποτε πρην δύο χρόνια κάτι λευκοί που έτυχε και φιλοξενήθηκαν στόν καταυλισμό της φυλής του, έφυγαν μιά νύχτα κρυφά πέρνοντας μαζί τους τώ «Μάτι τού δράκου», ένα δηλαδή ύφαιότατο μπριλλάντι που τού ειχε κάνει δώρο ένας πλούσιος φύλαρχος όταν ήταν στό Τράνσβααλ.

Άπό τότε πιά ειχε άπαγορέψει την είσοδο σέ κάθε ξένο και ιδίως σέ άνθρωπο λευκό.

.....

Οι τέσσερες σύντροφοι όπως είδαμε, προχωρούσαν άνεβαίνοντας όλοένα τώ βουνό τών Τανγκοί, που ήταν γεμάτο από ζαρκάδια και άντιλόπες.

Σέ λίγο ή φωνή τού γιατρού άκούστηκε:

— Τί λές Άντώνιο, είμαστε υακρυά άκόμα;

— Μά... όχι σέ λίγο φάνουμε, άπάντησε ό Βελάσκουεθ.

— Δέν φαντάζομαι να μάς σουβλίσουν;

— Σώπα καημένε έκανε γελώντας ό ταγματάρχης. Δέν υπάρχουν πιά άνθρωποφάγοι..

— Ξέρω και γώ, Άντώνιο... άς έχουμε τώ νού μας.

Ό άββάς δέν μιλούσε. Μό-

νο πού καί πού στεκόταν λίγο γιά νά πάρη μιὰ βαθειά ανάσα καί γιά νά σκουπίση τὸ καταυδρωμένο του μέτωπο.

Ξάφνου σταμάτησαν τρομαγμένοι.

Μπροστά τους καί σὲ μιὰ ἀπόσταση δέκα ἕως δεκαπέντε μέτρα ξεπρόβαλαν τρεῖς ἄγριοι τῆς φυλῆς τῶν Τανγκάϊ.

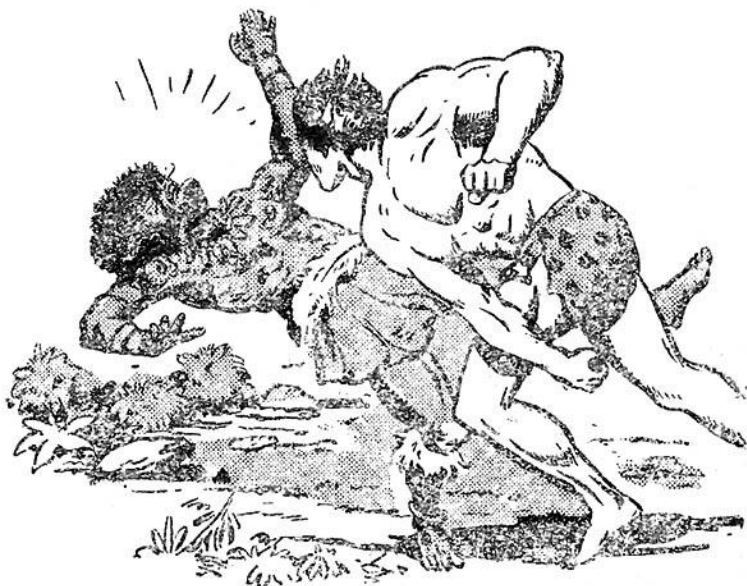
Ἄμέσως πιὸ κεῖ φάνηκαν ἄλλοι δυὸ καί πιὸ κάτω ἄλλοι.

Πίσω τους ἄκουσαν θόρυβο. Γύρισαν καί βλέπουν ἄλλους πέν-

τε-ἔξη πού εἶχαν σταθῆ καί τοὺς κύτταζαν.

Οἱ ἄγριοι πού ἦντουσαν γυμνοὶ καί πού φοροῦσαν μόνο ἕνα μικρὸ παντελονάκι σὰν ἀντρικὸ μαγιὸ ἄς ποῦμε ἀπὸ δέρμα ζώου, κρατοῦσαν μακρυὰ δόρατα (λόγχες), τὶς ὁποῖες εἶχαν προτεταμένες.

Οἱ τέσσερες Ἴσπανοὶ κατάλαβαν πὼς οἱ ἄγριοι τοὺς εἶδαν φυσικὰ πού ἀνέβαιναν τὸ βουνὸ ἐκεῖνο καί ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν ἴσως τί ζητοῦν στὸν τόπο τους αὐτοὶ οἱ ξένοι.

Ἡ σιδερένια γροθιά τοῦ Γκρέκο ἔπεσε βαρειά πάνω στὸ κεφάλι τοῦ μάγου.

Ἡ ἐχθρική στάσις τους στενοχώρησε τὸν ταγματάρχη πού ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς πετάξῃ τὴ μόνη λέξη πού ἤξερε:

— Κούρα, κούρα. (φίλοι).

Οἱ ἄγριοι κἀτὶ εἶπαν ἐκεῖνη τὴ στιγμή πού ἐβν κατάλαβαν οἱ τέσσερες ὁδοιπόροι.

— Κούρα, τοὺς ξαναφώναξε ὁ ταγματάρχης, πού ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πιστόλι του γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Οἱ ἄλλοι φίλοι του τὸν ἐμμήθηκαν βγάζοντας κι' αὐτοὶ τὰ δικά τους.

Ὅμως οἱ ἄγριοι ἐξακολούθησαν νὰ δίχνουν ἐχθρικές διαθέσεις κυττάζοντάς τους ἄγρια.

Κεῖνη τὴ στιγμή φάνηκαν νὰ ἔρχωνται πρὸς τὸ μέρος τους καμμιά δεκαριά Τανγκοὶ ἔχοντας στὴ μέση ἓνα ψηλὸ ἄγριο πού ἦταν στολισμένος μὲ διάφορα κολλιῆ κατασκευασμένα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο καὶ πολλὰ βραχιόλια.

Στὸ κεφάλι του φοροῦσε ἓνα περίεργο καπέλο ἀπὸ τομάρι λεσπάρδαλης καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἄσπρες ραβδωτὲς γραμμὲς, πού ἐμοιαζε μὲ κεφάλι ζέβρου.

— Ὁ βασιλιάς τους θὰ εἶναι ψιθύρισαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀποστολῆς.

Ὁ ταγματάρχης Βελάσκουεθ τότε προχώρησε δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλιά καὶ

κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση ξεφούρνισε πάλι τὴ μόνη λέξη πού ἤξερε:

— Κούρα, κούρα.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ βασιλιά:

— Κύρια, εἶπε, μιλάτε ἀγγλικά;

Οἱ τέσσερες Ἴσπανοὶ τᾶχασαν ἀκούγοντας τὸν ἄγριο αὐτὸν νὰ μιλήσῃ μιὰ εὐρωπαϊκὴ γλῶσσα, μὰ εὐχαριστήθηκαν συγχρόνως γιὰτὶ ἔτσι θὰ μπορούσαν νὰ συννενοηθοῦν.

Ἀμέσως ὁ γιατρός πού ἤξερε τὰ ἐγγλέζικα καλύτερα, ἀνέλαβε τὴ συνομιλία μὲ τὸ βασιλιά.

— Μάλιστα εἶπε, μιλάω ἐγὼ τὴν ἀγγλική.

— Ὁραία τότε, μούγκρισε ὁ βασιλιάς θυμωμένα. Ἔτσι θὰ καταλάβετε πιὸ καλὰ τί πρέπει νὰ κάμετε.

Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι του εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή:

— Φύγετε κύριοι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ γρήγορα. Φύγετε πρὶν νὰ διατάξω τοὺς στρατιῶτες μου νὰ σᾶς τρυπήσουν μὲ τίς λόγχες τους.

Ὁ γιατρός ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ αὐτὴ τοῦ βασιλιά μὰ καὶ παράλληλα πειράχθηκε. Ἐν τούτοις ἀπάντησε στὸν ἄγριο αὐτὸν μὲ μαλακὸ τόνο προσπαθώντας νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του:

— Σεις πού φαίνεστε ἕνας βασιλιάς πολιτισμένος δὲν πρέπει νὰ διώχνετε ἔτσι τέσσερες ἀνθρώπους πού ζητοῦν τὴ φιλοξενία σας καὶ μάλιστα τὴ στιγμή πού αὐτοὶ δὲν σᾶς ἔχουν φταίξει σὲ τίποτα. Ἐμεῖς ἔχουμε ἔρθει ἐπίτηδες σ' αὐτὸ τὸ μέρος γιὰ νὰ σᾶς γνωρίσουμε γιὰ τὴν ἴσπανία τόσα καὶ τόσα γιὰ τὴ δύναμή σας καὶ τὴ μόρφωσή σας.

Δείχνοντας δὲ τὸν ταγματάρχη Βελάσκουεθ καὶ τὸ λοχία Κουαρέζ, προσέθεσε:

— Οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ πού εἶναι στρατιωτικοί, ὅπως βλέπετε, ἦρθαν κι' αὐτοὶ στὸν τόπο σας γιὰ νὰ μελετήσουν τὴν πολεμική σας τέχνη, γιὰ τὴν ὁποίαν ἄκουσαν τὰ πιὸ καλά λόγια.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο τὸ κὼλοπ τοῦ γιατροῦ ἔπιασε κι' ὁ βασιλιάς πού κολακεύτηκε ἀπὸ τοὺς ἔπαινους αὐτοῦς μαλάκωσε ἀπότομα.

— Πολὺ καλά εἶπε, σᾶς πιστεύω. Λοιπὸν θὰ σᾶς φιλοξενήσω στὸν καταυλισμὸ μου ὅσο θέλετε μὲ μιὰ ὅμως διαφορά: Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ βρίσκεστε κάτω ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ μου ἔλεγχο. Εἴσαστε σύμφωνοι καὶ σεῖς γι' αὐτό;

— Συμφωνῶτατοι, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς πού βιαζόταν νὰ γεμίσει τὸ στομάχι του, πού ἄδειο κα-

θῶς ἦτανε τὸν ἐνοχλοῦσε τρομερά.

Τότε ὁ βασιλιάς ἔδωσε διαταγὴ στοὺς ἀνθρώπους του νὰ ξεκινήσουν. Οἱ ἄγριοι τότε βάζοντας στὴ μέση τοὺς τέσσερες Ἰσπανοὺς φιλοξενούμενους τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ...

Ὅταν οἱ τέσσερες Ἰσπανοὶ ἔφτασαν στὸν καταυλισμὸ τῶν Ταιγκοὶ δὲν φανταζόντουσαν ποτὲ πῶς οἱ ἄγριοι αὐτοὶ θὰ ἐκπολιτιζόντουσαν τόσο γρήγορα καὶ πῶς θὰ γίνοντουσαν οἱ πιὸ πολλοὶ χριστιανοί, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια. Ὁ ταγματάρχη Βελάσκουεθ μάλιστα ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν ὄμορφη βασιλοπούλα Ἄμο—Λη πού δῆλωσε στοὺς συναδέλφους του πῶς ἂν καὶ κείνη τὸν ἠθελε θὰ τὴν παντρευόταν.

Ὅμως καὶ ἡ δεκαοχτάχρονη Ἄμο—Λη ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν ὄμορφο καὶ φλογερὸ Ἰσπανό, πού ἡ στρατιωτικὴ στολή του τὸν παρουσίαζε ἀκόμη ὠραιότερο.

Ἔως τριανταπέντε χρόνων θὰ ἦταν τότε ὁ Ἀντώνιο Βελάσκουεθ, σὲ μιὰ ἡλικία δηλαδὴ πού ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι πιὰ τὸ ἐπιπόλαιο καὶ παιδίαστικο ἐκείνο αἰσθημα.

Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα ἀναγκάστηκε νὰ φανερώσῃ τὸ αἰσθημά του

αὐτὸ στὸν πατέρα τῆς κόρης, ζητώντας του τὴν Ἄμο—Λὴ γιὰ γυναίκα του.

Ὁ Τέο—Λὴ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν πρόταση αὐτὴ καὶ σὲ δέκα μέρες ὁ ἀββᾶς Πιέντρο ἔνωσε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τῶν Τανγκοῖ καὶ μπροστὰ στὸ Θεό.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι σύζυγοι ἔζησαν ἡσυχὰ καὶ ἀγαπημένα ἐξακολουθώντας νὰ μένουν στὸν καταυλισμὸ τῆς φυλῆς ἕως ὅτου μιὰ νύχτα πού ἔτυχε νὰ εἶναι ἡ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ἡ Ἄμο—Λὴ ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα ὠραιότατο μελαμψὸ κοριτσάκι, πού ὁ ἀββᾶς τὸ δάφτισε Ἀναστασία.

— Τάκου—Λὴ, φώναξε ὁ βασιλιάς κλαίοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του, πού ἔγινε παππούς. Τάκου—Λὴ, (Ἀναστασία—Βασίλισσα), ἐσὺ θὰ γίνῃς ἡ πιδὸ ἄμορφη βασίλοπούλα τῆς φυλῆς μου.

Καὶ χτυπώντας τὰ χέρια του φώναξε τὸν ὑπασπιστὴ του Νάσα (πού θὰ πῆ Ἀθανάσιος) καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλέ μου Νάσα. Ἀπὸ σήμερα σὲ διορίζω σωματοφύλακα τῆς κόρης μου καὶ τῆς ἐγγονῆς μου. Κανόνισε τώρα γιὰ τὴν αὐριανὴ γιορτῆ. Θέλω ὁ λαός μου νὰ χαρῆ καὶ νὰ γλεντίσει μαζὺ μου. Πήγαινε καλέ μου Νάσα.

Ἔτσι ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα

ξημέρωσε γιὰ τοὺς Τανγκοῖ χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη.

.....

Ἐἶχαν περάσει δυὸ χρόνια καὶ ἡ μικρὴ Τάκου—Λὴ πού εἶχε γίνῃ ἕνα ἄμορφο κοριτσάκι ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψῃ μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς γιὰ τὴ χιλιοτραγουδισμένη Ἰσπανία.

Ὁ Ἀντώνιο Βελάσκουεθ, πού εἶχε παραιτηθῆ ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ μέλος τῆς ἀποστολῆς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὴν πατρίδα του πέρνοντας φυσικὰ μαζὺ του τὴ γυναίκα του, τὴν κόρη του καὶ τὸ σωματοφύλακά του Νάσα.

Ὁ Βελάσκουεθ ἦταν ἀπὸ τὴ Βαρκελώνη καὶ γιὰς μιὰς ἀπὸ τὶς πιδὸ πλούσιες οἰκογένειες τοῦ τόπου. Τὸ στρατιωτικὸ στάδιο τοῦ ἔφερε καὶ θγαίνοντας μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἀπὸ τὴν σχολὴ τῶν Εὐελπίδων ἔφθασε στὸ ἀξίωμα τοῦ ταγματάρχη, πού ἐμεῖς τὸν γνωρίσαμε. Στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ ὅπου ὡς γνωστὸν τὸν εἶχε τοποθετήσῃ ἡ πατρίδα του, γνωρίσε, ὅπως εἶδαμε, τὴν Ἄμο—Λὴ τὴ βασίλοπούλα, τὴν ὁποία ἀγάπησε, τὴν πῆρε γυναίκα του καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι, πού τὸ ὠνόμασαν Τάκου — Λὴ.

Μὰ ὁ Βελάσκουεθ ἤθελε νὰ δῆ τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς δικούς του. Εἶχε ἄλλως τε τόσα περιουσιακὰ καὶ οἰκονομικά του ζητήματα νὰ κανονίσῃ, Γι' αὐτὸ

Τάκου - Λή, φάναξε ὁ βασιλιάς, κλαίγοντας ἀπὸ τῆ χαρὰ του
 ποὺ ἔγινε παλπούς.

παραλαβαίνοντας μιὰ μέρα τὴ γυναίκα του, τὴν κόρη του καὶ τὸ Νάισα, ἀποχαιρέτησε τὸν πεθερό του καὶ μπαίνοντας στὴ μέση ἀπὸ δέκα ὄπλοφόρους, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Τέο—Λὴ γιὰ συνοδούς, ἐγκατέλειψε τὴν φυλὴ τῶν Τανγκόϊ.

Βάδισαν τρεῖς μέρες περίπου χωρὶς νὰ ἐνοχληθοῦν ἀπὸ κανένα. Τὴν τετάρτη ὅμως μέρα ἦταν γραφτὸ νὰ συμβοῦν τέτοια τρομακτικὰ πράγματα ποὺ ἄλλαξε

ἐντελῶς ἡ τύχη τῆς ἄμοιρης βασιλοπούλας Τάκου—Λή.

Ἐνα πρωὶ ἡ μικρὴ συνοδεία τῶν Τανγκόϊ ἔπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ πάνω σ' ἕνα κοπάδι ἀπὸ ζέβρους (ἄγρια ραβδωτὰ ἄλογα), ποὺ ἔτρεχαν μανιασμένα γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ καμμιά τριανταριά ἀγριοβούβαλους, ποὺ τὸ κυνηγοῦσαν.

Οἱ ὄπλεις τῶν ζώων, ποὺ ἔτρεχαν δὲν ἀκουγόntonσαν ἀρκετὰ γιὰτὶ τὸ μέρος ἦταν πικνοφυτε-

μένο και κάτω στο έδαφος τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶχαν δημιουργήσει ἕνα παχὺ στῶμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ χαλί.

Στ' ἄγρια χλιμιντρίσματα τῶν ζέβρων δὲν ἔδωσαν προσοχὴ οὔτε ὁ Βελάσκουεθ, οὔτε οἱ πολεμιστὰς καὶ τοῦτο γιατί μέσα στὴ ζούγκλα οἱ παραταταμένες φωνὲς τῶν διαφόρων ζῶων εἶναι πράγμα συνηθισμένο.

Τὸ μέρος ποὺ περνοῦσε κείνη τὴ στιγμή ἢ συνοδεία τοῦ Ἰσπανοῦ ταγματάρχη ἦταν στενὸ προστατευόμενο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ πελώρια καὶ πυκνοφυτεμένα δέντρα ἔτσι ποὺ τόκανε νὰ μοιάζη μὲ βαθειὰ χαράδρα. Γι' αὐτὸ οἱ ζέβροι κυνηγημένοι ἀπὸ τ' ἀγριοβούβαλα πέρασαν μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ μέσ' ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνατρέποντας καὶ ποδοπατώντας μὲ τίς σκληρὲς ὀπλές τους τοὺς δύστυχους καὶ ἀνυποπτους ταξιδιώτες.

Τὸ θέαμα ἦταν φριχτό. Καθεὶς ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς τῶν Ταυκόϊ δὲν γλύτωσε, μὰ κι' ὁ ταγματάρχης βρέθηκε λίγο πιὸ κεῖ μὲ τὸ κεφάλι του πολτοποιημένο. Κι' ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἦταν μόνο πληγωμένος, ἤρθε ἀμέσως νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω τους τὸ δεύτερο καὶ ἀγριώτερο κοπάδι τῶν ἀγριοβούβαλων, ἀποτελειώνοντας ἔτσι ὅ,τι

περίσσεψε ἀπὸ τοὺς ζέβρους.

Ἔτσι ὅλοι σκοτώθηκαν μόνο ἢ μικρὴ Τάκου—Λή, ποὺ προστατεύθηκε τυχαῖα κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς μητέρας της, ποὺ τὴν κρατοῦσε καὶ ὁ Νάσα, ποὺ βαρεῖα πληγωμένος σύρθηκε κοντὰ στὴ μικρὴ ποὺ ἔκλαιγε. Πῆγε δίπλα της καὶ μὲ κόπο χაΐδεψε τὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς. Μὰ κείνη τὴ στιγμή εἶδε νὰ σκύβῃ ἀπὸ πάνω τους ἕνας μαῦρος ἄγριος μὲ περιέργα φτερὰ στὸ κεφάλι.

Ὁ Νάσα κύτταξε μὲ τὸ θολὸ βλέμμα του ὀλοτρύγυρα καὶ τότε εἶδε ἄλλους δέκα ἢ δεκαπέντε ἀγρίους τῆς ἴδιας φυλῆς ποὺ τὸν κυττοῦσαν ἀμίλητοι. Καὶ δίχωντας τὴ μικρὴ ὄρφανὴ ποὺ ἔκλαιγε ἀκόμα, εἶπε μὲ κόπο:

— Τάκου—Λή. Κι' ἀμέσως ξεψύχησε.

Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ ἦσαν τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπαλοῦ μὲ τὸ βασιλιά τους, ποὺ πέρνοντας τὴ μικρὴ στὰ χέρια του καὶ σηκώνοντάς την ψηλὰ εἶπε:

— Δὲν ἔχω παιδιὰ. Τώρα ὁ Θεὸς Ρὰ μού ἔστειλε μιὰ κόρη ποὺ θὰ πάρῃ αὐριο τὸ θρόνο μου. Εὐχαριστῶ τὸ Θεό Ρά ...

Αὕτῃ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Τάκου—Λή, τῆς ὁμορφῆς συντρόφισσας τοῦ Γκρέκο καὶ σημερινῆς Βασίλισσας τῶν Μπαμπαλοῦ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ",
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο πού κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ,"
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιλεῆ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.	5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀετῶν.
2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι-
νανθρώπων.	6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικόν.
3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος ἐκδικεῖται.	7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων.
4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος.	8ον) Ὁ ἐκδικητής.

